aeris

Vyskupas Antanas Deksnys — Kun. P. Celiešius 95
Thomas Merton: Vienuolis kalbėjęs pasauliui — Aušrelė L. 96
Editorialas 101
ATEITIES Literatūros fondas: Pasikalbėjimas su Dr. Kęstučiu Kebliu 102
Pavasaris grįžta (eil.) — Juozas Vilaikis 104
Mano žemė (eil.) — Birutė Dabušytė 104
Užuominos 105
Ar mes mokame klausytis tik šedevrų? — Mykolas Drunga 106
Jaunimui ir senimui: Dialogas įmanomas — J. Šulcas . . . 110
Pažinimui (eil.) — Vaiva Vėbraitė 111
Sporto programa vasaros stovyklose 112
Onytė Landrytė 113
Eilėraščiai — Danguolė Sadūnaitė 115

Ateities spinduliai — jaunučių skyrius

Mano šuo — Rasa Vaidilaitė 116
Mano vėžlys — Audronė Varankaitė 116
Žiema — Danutė Bilevičiūtė 116
Mano geriausi draugai — Rūta Budininkaitė 117
Laiškai gyvuliams ir kitiems 117
Mano šuniukas — Giedrė Čepaitytė 118
Labai silpnas arklys — Jūratė Raulinaitytė 118

Korespondencijos 120

Nuotraukos: A. Sutkus — 94; Z. Degutis — 106-107; Algimantas Kezys, S.J. — 108-109; Indrė Damušytė — 111, 119; J. Gaila 121 (viršuj), 122; A. Juzaitis — 120, 121 (apačioj), 123.
Viršelis: Teresės Idzelytės.

Lietuvių katalikiškojo jaunimo žurnalas

ATEITIS

Balandis
April
1969

4

REDAKCIJA: Vyriausias redaktorius — Jonas Šoliūnas; **nariai:** Elenutė Bradūnaitė, Jūratė Jasaitytė, Gabija Juozapavičiūtė, Algis Norvilas, Aleksandras Pakalniškis, jaun., Aldona Zailskaitė, Povilas Žumbakis.

TECHNIKINĖ REDAKCIJA: Vita Noreikaitė, Liucija Norvilaitė, Danutė Vasiukevičiūtė. **Laužymas:** Aldona Zailskaitė.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00, visur kitur laisvame pasaulyje $3.00. **Redakcija:** 6641 So. Albany Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 737-5096.

ADMINISTRACIJA: Juozas Polikaitis — ATEITIS, 7235 S. Sacramento Av., Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 434-2243. Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except June and July by the Lithuanian Catholic Youth Association, Business address: 7235 South Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. yearly subscription in the US and Canada $5.00. Single copy, 50 cents. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

APIE ŠIO NUMERIO VIRŠELĮ

Balandžio mėnuo ateina pas mus prisikėlimo ženkle. Netrukus iš žemės prasiverš gyvybė; žibuoklė pramuš ledus, nuogąstaudama žolė sužaliuos palankėse.

Balandžio mėnuo — Didžiojo Prisikėlimo laikas. Kryžius kančion iškelia Tvėrėją, idant žmogus gyventų. O nusidėjeliui žmogui Prisikėlimą atneša pats Išganytojas.

Ir šio numerio viršelyje beliko tik prisikėlusio Kristaus ženklas — drobulė ant kryžiaus. Jis prisikėlė, o su Juo ir žmogus.

SEKANČIAME NUMERYJE...

Tema — Jauna lietuviška šeima. Kokios yra problemos išauginti lietuvišką šeimą šio krašto sąlygose? Ar jų sumažėja, kai tėvai jauni ir jau pritapę prie šio krašto?

Dr. Pikūnas teigia, kad vaikai gali išmokti puikiai lietuviškai nedarkydami angliško akcento ir nurodo kaip.

"Jūratės ir Kastyčio" baleto apžvalga.

REDAKCINĖ KOLEGIJA

R. Abromaitytė, (Montreal, Kanada); A. Barzdukas, (Washington); I. Bublienė, (Cleveland); J. Gaila, (Philadelphia); D. Jasaitytė, (Boston); R. Kubiliūtė, (Adelaide, Australija); I. Raulinaitienė, (Los Angeles); M. Slavėnienė, (Sidney, Australija); J. Šulcas, (Roma, Italija).

LIETUVOS NACIONALINĖ MOKYKLOS BIBLIOTEKA

...IR APIE KAI KURIUOS STRAIPSNIUS

Thomas Merton, trapisto vienuolio, poezija kalba pasauliui. Thomas Merton iki 26-tų savo gyvenimo metų patyrė visą gerąjį žemės gyvenimą ir jo bedugnes, ir tada priėmęs katalikybę įstojo į griežčiausįjį vienuolyną — trapistų. Iš ten jis rašė... (psl. 96)

ATEITIES LEIDYKLOS LITERATŪROS FONDUI vėl suaktyvėjus, pirmininkas dr. K. Keblys apibudina fondo paskirtį, finansines pajėgas ir neišteklius. (psl. 102)

Stovykloms artėjant, Povilas Žumbakis iškelia sporto reikšmę stovyklose. Kodėl stovyklose tokios menkos sporto programos, kai sportas stovyklai suteiktų tiek patrauklumo? Čia nurodomos galimybės ir trūkumai ir kaip juos išspręsti. (psl. 112)

Iš literatūros, Danguolės Sadūnaitės poezija... (psl. 115)

Operą Daną ir jos laimėjimus iš perspektyvos aptaria Mykolas Drunga. (psl. 106)

MAS kursai Patterson, N.J., su įdomybėm aprašyti korespondencijų skyriuj. (psl. 120)

DIDŽIOJI NUOTRAUKA VIDURY: Veidas veidrodyje, o šalia — kryžius. Kažin ką tas veidas jaučia savo sieloje — susidūręs su savimi ir kryžiumi?

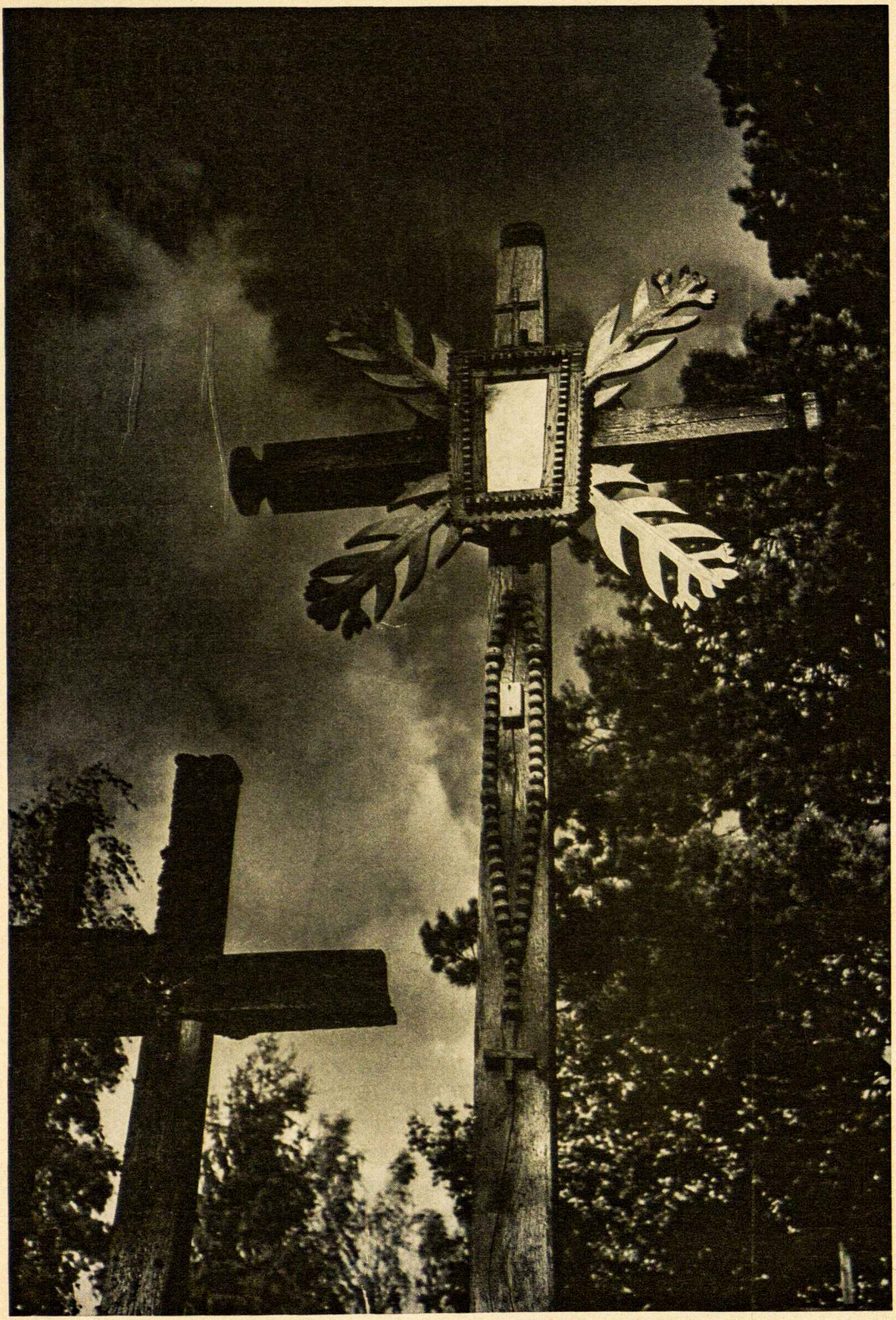

94

VYSKUPAS ANTANAS DEKSNYS

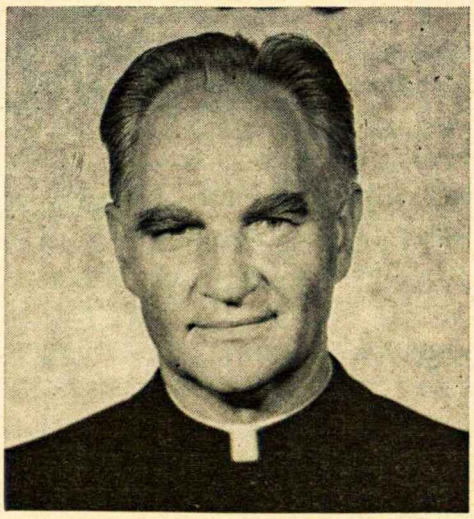

J. E. Vysk. Antanas Deksnys

Pirmą kartą sutikau Antaną Deksnį Kauno Kunigų seminarijoje per stojamuosius egzaminus 1926 m. Jaunas, sveikas, traškus, juodais vešliais antakiais, tamsiais plaukais, sportiškos išvaizdos jaunuolis. Matomai harmoningai kūno išvaizdai atitiko ir jo gabumai. Egzaminuose pasirodė pirmaujančiu tarp kitų juos laikiusių.

Arčiau susipažinęs sužinojau, kad tai yra rokiškėnas — vadinasi aukštaitis, tų pačių gimimo metų, kaip ir aš (1906), malonus, draugiškas, patrauklus, pilnas jaunuoliško entuziazmo.

Egzaminuose pasireiškę jo gabumai lydėjo Antaną per visus seminarijos mokslo metus. Baigė teologijos dalykus labai geru pažymiu ir 1931 m. įšvestas kunigu.

Kaip žavintį, gerą ir gabų jauną kunigą vysk. K. Paltarokas pasirinko Panevėžio Katedros vikaru ir tose pareigose išlaikė jį ketverius metus. Mėgo jį žmonės, bet ypač jaunimas. Jis pats buvęs ateitininkas ir skautas gerai pažino jaunimo dvasią ir tiko jaunimui vadovauti. Visi jį mėgo ir juo žavėjosi.

Vysk. K. Paltarokas, manydamas ateityje steigti savą kunigų seminariją ir pramatydamas jai profesorius, parinko kun. Antaną vienu iš jų ir pasiuntė studijuoti Šveicarijos Friburgo universitetan 1936, kurį baigė filosofijos daktaro laipsniu 1940. Tai buvo tie patys metai, kada bolševikai okupavo Lietuvą.

Naujasis daktaras A. Deksnys, nenorėdamas lįsti bolševikų bučiun, nusprendė laikinai pabūti kitoje laisvoje šalyje, kol okupantai pasitrauks iš mūsų tėvynės. Taip apystovoms susiklosčius, jis pateko Amerikon 1941. Čia pavikaravęs porą metų 1943 tapo paskirtas East St. Louis lietuvių parapijos klebonu. Tose pareigose išbuvo iki 1969 m., kol liko šv. Tėvo Pauliaus VI nominuotas vyskupu lietuviams Europoje šiapus geležinės uždangos.

Gaila ne tik mums draugams skirtis su juo, išleidžiant jį Europon, bet ypač gaili visi tiek East St. Louis, Ill., tiek Et. Louis, Mo. lietuviai. Pirmykštį kunigystės žavesį ir veiklumą išlaikė iki paskutiniųjų metų. Čia būdamas suorganizavo jaunimą, išvedė parapiją iš skolų, pastatydino lietuviškame stiliuje naują bažnyčią. Turiningais pamokslais patraukė ne tik lietuvius, bet ir apylinkės kitataučius lietuvių bažnyčion, kurie savo gausiomis aukomis įgalino lietuviams naują bažnyčią pastatyti, skolas išmokėti ir su keliasdešimt tūkstančių prisidėti prie vietos vyskupijos statomos gimnazijos ir vyskupijos rekolekcijų namų.

Labai sunku ir graudu visiems skirtis su mielu lietuviu klebonu A. Deksniu. Bet, žinant, kad Bažnyčia įvertindama jo gabumus ir darbus, naujai įšventintą vyskupą A. Deksnį skiria platesnei lietuvių misijai, turime suvaldyti savo jausmus ir sutikti su Bažnyčios valia.

Jaunimas, parapiečiai ir draugai linki vysk. A. Deksniui sėkmės ir Dievo palaimos naujose pareigose.

Kun. P. Celiešius

THOMAS MERTON

VIENUOLIS, KALBĖJĘS PASAULIUI

Thomas Merton buvo žmogus, kuris galbūt to ir nesiekdamas, tapo ženklu mūsų laikams. Jis liūdijo pagrindines gyvenimo tiesas: kad krikščionybės Dievas yra gyvasis Dievas, kad Jis yra ten kur du, trys susirenka Jo vardu. Thomas Merton nuolat skelbė, kad už visų mūsų karų, mūsų neapykantos ir neteisingumo, už visų nuniokotų žemės plotų ir dulkėtų, užterštų miestų, visad buvo ir tebėra erdvė, kur žmogus nėra numeris, nėra įrankis, nėra auka, bet gali būti tuo, kuo yra pašauktas būti — žmogum. Thomas Merton galėjo tikėti žmogum ir žmogaus sugebėjimu pabusti tikrajam gyvenimui, nes jis tikėjo į Dievą. Šis tikėjimas stovėjo visos jo kūrybos ir jo gyvenimo centre.

Gimęs 1915 metais Prancūzijoje, amerikiečio dailininko šeimoje, mokėsi Anglijoje ir JAV. Po keletos metų blaškymosi jis priėmė katalikybę, ir 1941 metais įstojo į trapistų vienuolyną Gethsemani, Kentucky. Šį savo kelią jis yra aprašęs autobiografiniame veikale **The Seven Storey Mountain,** kuris vienu metu Amerikos katalikų tarpe buvo plačiausiai skaitoma knyga. Vienuolyne jis toliau kūrė, rašė meditacines knygas, kurių galbūt žinomiausios yra **No Man Is an Island Seeds of Contemplation, Thoughts in Solitude.** Taip pat kūrė poeziją, kuri pasirodydavo gana dažnai nedideliais rinkiniais. Jo įtaka buvo ypač didelė prieš pat Vatikano II suvažiavimą Amerikos katalikų tarpe, kada kelios kartos jo raštuose sėmėsi gyvo tikėjimo savo laikui.

Tai buvo nuostabiai gyvos minties žmogus. Jis niekada nesustojo augęs. Iš pasaulio jis tariamai pasitraukė kontempliacijai, bet per ją jis dar labiau atsigręžė į pasaulį — jam nebuvo svetimi jokie žmonių reikalai, ir savo rūpestį dėl žmonių ateities jis išsakydavo savo knygose ir periodikoje. Jis daug kalbėjo apie vienatvę, tačiau sakė, kad vienintėlis būdas gyventi su Dievu yra gyventi meilėje su kitais žmonėmis, su svetimais ir su priešais. Jis neužsiiminėjo smulkiais ginčais apie liturgiją ar struktūrą ar autoritetą Bažnyčioje po Vatikano II suvažiavimo, bet jis labiau išreiškė jo dvasią keldamas balsą prieš karo instituciją žmonijos gyvenime ir tiesdamas kelius tarp krikščionybės ir Rytų religijų ir kultūrų. Ir mirtis jį pasitiko Bangkoke besibaigiant 1968 metams, kur jis buvo nuvykęs dalyvauti susitikime su budistais vienuoliais. Be abejo, jis ir toliau būtų daug sakęs mums, bet dabar tebekalba tik jo anksčiau tarti žodžiai. Vienus iš stipriausių rasime jo vėlesnėje poezijoje, kurią atstovauja rinkiniai: **The Strange Islands** (1957), **Emblems of a Season of Fury** (1963) ir **Cables to the Ace** (1968).

Šie Thomas Merton rinkiniai įdomūs tuo, kad jie talpina ne vien eilėraščius, bet ir jo paskiras mintis, meditacijas, laiškus, vertimus kitų, jo dvasiai artimų, poetų viduramžių raštų perteikimus. Šios knygos, tai lyg nuostabiai pilno ir turtingo vieno žmogaus gyvenimo dalinas atsiskleidimas skaitytojui. Thomas Merton kūrybos tematika labai plati — joje, kaip ir jo gyvenime, yra vietos viskam, kas įžengia mintim ar patraukia akį. Tačiau galbūt ryškiausi motyvai būtų: rūpestis dėl žmogaus, žudančio, sau meluojančio, kuriančio nežmonišką aplinką ir paskiau nelaimingo, kad joje privalo gyventi, ir ramus, kartais net subtilus kvietimas žmogui atsibusti iš visų blogų sapnų į šviesą, į šventąją išmintį, į malonę, kuri įgalins jį gyventi ne prieš kitus, bet su kitais, ir tuo būdu, su Dievu.

The Strange Islands atskleidžia tam tikrą dialektiką, kurią poetas mato vykstančią tarp modernaus žmogaus aplinkos ir amžinų žmogaus galimybių. Nužmoginančios aplinkos simboliu poetas labai dažnai pasirenka didmiestį, tą geležies ir betono šiukšlyną, dvokiantį benzinu, apsiniaukusį nuo dujų, kur

Young men full of coffee and
Old women with medicine under their skin
Are all approaching death at twenty miles an hour.[1]

Čia pilna optimizmo be meilės ir pesimizmo be supratimo, taria poetas. Šį didmiesčio vaizdą tolimesniuose eilėraščiuose jis praplečia, kol tai tampa visos mūsų civilizacijos emblema. Vandenys kalba pranašui Elijui, kad jis turi grįžti į miestus:

Go back where everyone, in heavy hours,
Is of a different mind, and each is his own burden,
And each is its own division
With sickness for diversion and war for
Business reasons. Go where the divided
Cannot stand to be too well. For then they would be held
Responsible for their own misery.[2]

Poetas išreiškia kaip jis ir daugelis jaučia šios aplinkos nykumą:

All the world's waters whimper and cry

And evils eat body and soul.
The times have carried love away.
And tides have swallowed charity.

Bound, bound, my fens, whose soundless song
Both verse and prose have come to end.
It is the everlasting wrong:
Our cities vanish in the wind.[3]

Todėl poetas ištiesia kvietimą, kuris tuo pačiu metu atitinka tik ką išreikštai nuotaikai ir slepia viltį iš jos išsilaisvinti: "Come, let us die in some other direction..."(4)

Poetas niekur neragina pasmerkti ar nusisukti nuo technologinės civilizacijos, nes, kaip sako jo pranašas Elijas, smerkti žmones yra smerkti Dievą, o "Gynimo" Dievui irgi nelabai reikia. Tačiau ir grįžti į miestą Elijas mato kad jis negali, nes tada jis tebus pasimetęs su visais kitais.(5) Poetas randa, kad žmogus tada įstengs gyventi betkokioje apibrėžtoje aplinkoje, kai jis bus pasiekęs tą daugelio pamirštą, bet kiekvienam žmogui atvirą, vietą, kur jis atras savo laisvę — tą laisvę, kuria džiaugiasi sniegas, lietus, upė, paukščiai, pušys. Jie visi, sako poetas, neseka jokio jiems primesto plano, jie tobulai vykdo tik savo planą. Tad ir Elijas įžvelgia kuo jis turi būti

Under the blunt pine
Elias becomes his own geography
(Supposing geography to be necessary at all),
Elias becomes his own wild bird,
with God in the center,
His own wide field which nobody owns,
His own pattern, surrounding the Spirit
By which he is himself surrounded:

For the free man's road has neither beginning nor end.[6]

Rinkinyje **Emblems of a Season of Fury** Thomas Merton svarsto gyvenimo skaudulius: karo grėsmę, koncentracijos stovyklų atsiminimą, rasinę neteisybę Amerikoje, atominio ginklavimosi lenktynes, pabėgėlių iš komunistinės santvarkos tragiką, ir privatų bei viešą melą, kuriuo žmogus nuolat dangsto savo blogį. Bet savo rinkinį poetas užbaigia himnu Išminčiai — tai šviesai, kuri randasi visuose dalykuose.

Karą poetas mato kaip istorijos palydovą, kaip dievą, kuriam žmonija nuolat neša aukas, prieš kurį šoka

Man-eating war
Shakes the land with drums:
The sacred enclosure
The house of omens and weapons.

Bring coins, jewels, women and
victims,
Bring sacred whores
To the hieratic city.

O great dishonorable beast, War,
Cockroach and millionaire,
Snake-eyed cousin of pestilence
Why do we dance for you,
Why do we dance to exhaustion?[7]

Arba, karas bei žmogaus žiaurumas kitam žmogui yra nenutrūkstama grandinė, kuri riša istoriją, ritualas, kurį kiek viena karta jaučia pareigą savaip atkartoti, su pasiteisinimu, kad "šis" karas yra išimtis, yra gyvybiniai reikalingas, kad nebūtų daugiau karų. Ilgesniam eilėrašty "Chant to Be Used in Processions around a Site with Furnaces" koncentracijos stovyklos pareigūnas pasakoja kaip švariai ir tvarkingai kaliniai buvo žudomi ir nurodo, kad jo darbas toliau tęsiamas tų, kurie jį nuteisė ir pakorė:

In my day we worked hard we saw
what we did our
self-sacrifice was conscientious and
complete our
work was faultless and detailed

Do not think yourself better because
you burn up
friends and enemies with with long-
range missiles without
ever seeing what you have done.[8]

Kai Thomas Merton kalba apie "istoriją vykdančią savo darbą," jam trūksta to intensyvumo, tos iššaukiančios nuotaikos, kurie supa Mackaus kūrinius panašiom temom ("Baladė apie Gerąjį John'ą," "Jurekas").(9) Todėl kartais šie eilėraščiai telieka tik ironiškais komentarais apie mūsų civilizaciją.

Bet yra atvejų kada Thomas Merton vykusiai panaudoja ironiją atskleisti mūsų laikų žmogui, esam pripratę manyti, tačiau nejaučiama jokio vargo tikėti tai, kas norima: "the computers are convinced / Fed Full of numbers by the True Believers." (10) Poetą graudina žmonių aklumas, matymas tik tą ką jie nori matyti — vienuolis atsiskyrėlis Macarius pasako žmonėms atvedusiems pas jį mergaitę tariamai paverstą į arklį,

"Your own eyes
(Said Macarius)
Are your enemies.
Your own ill-will
(Said the anchorite)
Change people around you
Into birds and animals.
Your own ill-will
(said the clear-eyed one)
Peoples the world with specters."[11]

Tačiau nors Thomas Merton laisvai naudoja ironiją, jis nuostabiai laisvas nuo pašaipos "miniažmogiui". Jis nesityčioja iš žmonių, kurie patenka į šias situacijas ir joms pasiduoda. Jis gailisi mūsų visų. Jis tarytum tik klausia ar tikrai mes tokie norime būti, savo rankų darbų, karo pabūklų, užgriautų miestų, reklamų ir propagandos naikinamos kalbos vergai.

Yra ir kitas būdas gyventi, jis primena mums, nors jį labai sunku, o gal net neįmanoma išsakyti. Gandą apie šį naują, kitokį gyvenimą neša nuogas bėgikas, pasiuntinys nuo horizonto, sekdamas vėją, bet jo nešama žinia neįmanoma žodžiais išreikšti: "When a message has no clothes on. How can it be spoken?" (12) Šio naujo gyvenimo praregėjimas yra kaip naktį žydinčio kaktuso pamatymas: "You live forever in its echo: You will never be the same again."(13) Bet dažniausiai jį poetas nusako kaip buvimą tam tikroje vietoje. Tai vieta, kuri yra anksčiau negu mes esame, mūsų dar nepaliesta, ir todėl mūsų nesuvaržanti, bet leidžianti joje gyventi ir skleistis. Šią vietą galima matyti kaip žemę, tik ką sukurtą, kuri savo pilnuma, savo augimu neracionaliai garbina Viešpatį:

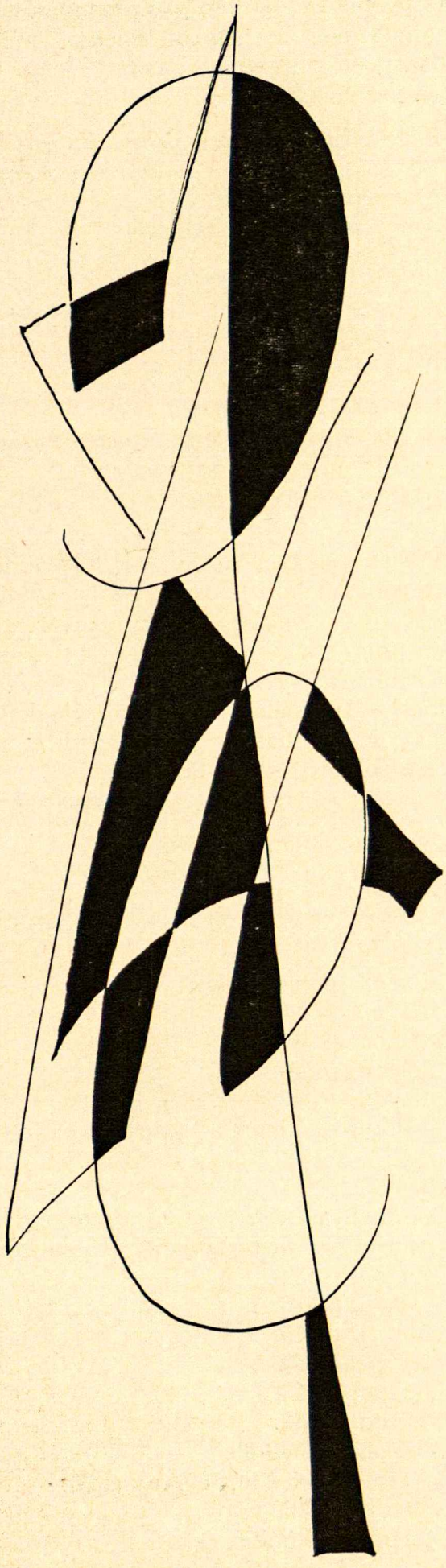

I am earth, earth

Out of my grass heart
Rises the bobwhite.

Out of my nameless weeds
His foolish worship.[14]

Ši vieta yra kaip ankstyvųjų kirkščionybės laikų dykumos, kur šventi atsiskyrėliai vienas kitam neša padovanotą vynuogių kekę, kol vakare ji sugrįžta pas pirmąjį ją gavusį. Į šią vietą nėra kelio, nei kelrodžių, ji pasiekiama tik žvaigždėmis pasikliaunant. Arba, kaip pasakoje, ant kalno viršūnės yra namas, kuriame gyvena mergaitė vardu **Grace** (Malonė), tačiau į jos namą nėra kelio Pagal mistikų tradiciją, pasiekti šią vietą, reikia atsisakyti to ko turi ir kas ligšiol esi, ištuštinti savo pasaulį, kad būtų vietos Dievui. Thomas Merton todėl nurodo, kad tik atsisakęs savo vardo, savo adreso ir telefono numerio, visko kas žmogui nustato kad jis yra tik tiek ir nedaugiau, žmogus jausis namie pasauly:

Who would dare to go nameless in so
secure a universe?
Yet, to tell the truth, only the
nameless are at home in it.[15]

Rinkinys baigiamas proziniu eilėraščiu apie išmintį. Tai vizija pasaulio ir žmogaus kaip jie iš tikrųjų Dievo sukurti. Kad įžengti į tą pasaulį, reikalinga atsibusti iš visų blogų sapnų kokie tik kada buvo sapnuoti per visas žmonijos naktis. Šis pabudimas yra kaip Kristaus pabudimas visuose atskiruose "aš", kurie vieniši ir izoliuoti visuose pasaulio kraštuose. Tai kaip pirmas pasaulio rytas, kada Adomas pabudo, ir kaip paskutinis pasaulio rytas kada visi Adomo fragmentai sugrįš iš mirties ir žinos, kad jie stovi Dievo akivaizdoje. Budinantis balsas yra šventos Išminties, Hagia Sophia. Tai yra naujas susitikimas su tikrove ir radimas, kad ji yra švelni. Pažinti Išmintį, tai yra patirti Gamtos, Tikrovės kvietimą pabusti ir gyventi. Turbūt būtų neteisinga poetą apkaltinti skrajojimu padangėse, svajojimu, todėl, kad kaip ir kiti ryškesni šio meto amerikiečiai rašytojai (Bellow, Malamud, Kesey, Ellison, Baldwin, kaikuriais

atžvilgiais Updike ir Heller) Thomas Merton graibstosi šviesesnės tikrovės vizijos, tik po to kai iki pat dugno pasineria žmonių kančioj. Jie nori mesti mintį, kad skausmas dar neišsemia žmogiškosios padėties pasauly, kad ją nepilnai išsako, kad būti žmogum reiškia matyti ir gyventi pilną tikrovę, kad meilės ir džiaugsmo galimybės, Dievas ir žmogiškoji pilnatvė nėra savęs suraminimui žmonijos sukurtos iliuzijos. Thomas Merton kalba, kad šie dalykai atsiskleidžia ne kaip akinanti šviesa tamsybėse, bet šviečia lengvai tūkstančiuose daiktų, ypač viskame kas maža ir silpna. Ir pats Dievas tai yra paliūdijęs —"Hagia Sophia" baigiasi pirmųjų Kalėdų vaizdu

The shadows fall. The stars appear.
The bird begin
to sleep. Night embraces the silent
half of the earth.
A vagrant, a destitute wanderer with
dusty feet, finds
his way a new road. A homeless
God, lost in the
night, without papers, without
indentification, without
even a number, a frail expendable
exile lies down in
desolion under the sweet stars of the
world and
entrusts Himself to sleep.[16]

Kaip ir Sesers Marijos Jurgitos Saulaitytės pirmame **Kai Mes Nutylam** rinkinio eilėrašty "Gimimas", matome kaip pats paprastas Įsikūnijimo faktas yra nuostabus ir labiau įtikinantis, negu visi jo aiškinimai.

Cables to the Ace kartojami ankstyvesni motyvai, kuriuos poetas dar išsako daug naudodamas reklamų, politinių prakalbų, "hipster" žargonus. Labai įdomiai jis perstato žodžius ir pasekmės būna neblogesnės negu televizijos ir radijo reklamų:

For dollar ninety-nine you will have immortal longings here on the front porch. You will become as slim and lovely as our own hypnotic phlogiston toothpaste enriched with armpit deodorant.[17]

Ir vėl poetas randa, kad yra įmanoma rasti namus net ir nelabai mielam mūsų civilizacijose sukurtame pasauly, jeigu tie namai yra "niekur"

The threat of winter gleams in gray-
haired windows
And witty mirrors
And fear lies over the sea

But birds fly uncorrected across
burnt lands
The surest home is pointless:
We learn by the cables of orioles

I am about to build my nest
In the misdirected and unpaid express
As I walk away from this poem
Hiding the ace of freedoms.[18]

Nuolat jausdamas, kad yra ir kitas pasaulis, kuriame mūsiškis tampa Dievo malonės transformuojamas, Thomas Merton galbūt jautė, kad jo kūryba yra kelias į tą pasaulį. Bet jo kūryba buvo ir jo kalbėjimas — visiems, kurie panorėjo klausytis, jo ieškojimas ką žadėjo ženklai ant vienišo Golgotos kalno.(19)

Aušrelė L.

Bibliografija

1. Thomas Merton, **The Strange Islands,** p. 19
2. Merton, p. 40.
3. Merton, pp. 30-31.
4. Merton, p. 31.
5. Merton, p. 40.
6. Merton, p. 42.
7. Merton, **Emblems of a Season of Fury,** p. 41.
8. Merton, p. 47.
9. Algimantas Mackus, **Neornamentuotos Kalbos Generacija ir Augintiniai.**
10. Merton, p. 5.
11. Merton, p. 16.
12. Merton, p. 49.
13. Merton, p. 50.
14. Merton, p. 43.
15. Merton, p. 52.
16. Merton, pp. 68-69.
17. Merton, **Cables to the Ace, p. 60.**
18. Merton, p. 59.
19. Merton, pp. 55-56.

EDITORIALAS

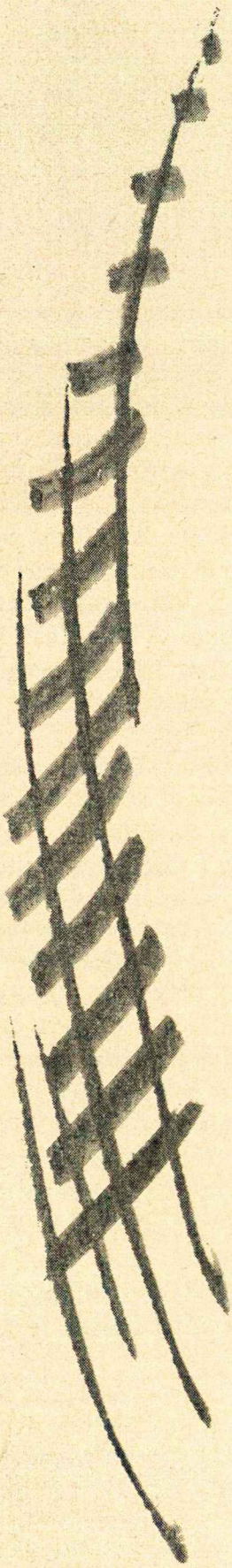

Ateitis yra mūsų visų reikalas ir rūpestis. Tai rodos suprantama ir paprasta. Ne visiems ir ne visada. Galbūt nereikėtų nė rašyti apie mūsų žurnalo problemas. Tačiau negalime užsimerkus pro viską praeiti.

Jeigu paklaustum **Ateities** administratoriaus apie jo rūpesčius, tai jis išskaičiuotų jų šimtus. Tačiau galima visas tas problemas lengvai žaliukais užkloti. Ir tada daug dalykų išsispręstų. Bet pinigines problemas palikime kiek vėlesniam laikui. Šauksime pagalbos, kai jau visai paskęsime. Dabar dar užtektinai sąžiningų skaitytojų, kurie netik prenumeratą užsimoka, bet net vieną kitą dolerį paaukoja. Tiems rėmėjams — mūsų didelė padėka.

Mus vargina dar vienas reikaliukas. Tai bendradarbiavimas visų tų ateitininkų, kurie sugeba vienu ar kitu klausimu savas mintis išdėstyti raštu. Mums trūksta bendradarbių.

Labai visiems yra aišku, kad **Ateities** puslapius negali užpildyti redakcija. Taip pat nenorime, kad mūsų žurnalo bendradarbiai būtų visi iš Chicagos. **Ateitis** yra viso pasaulio ateitininkų žurnalas. Jis tokiu ir turės pasilikti. O, kad tokiu **Ateitis** pasiliktų visi ateitininkai turėtų bendradarbiauti.

Yra labai aišku, kad niekeno neraginami ateitininkai net ir savo žurnale nebendradarbiaus. Idant raginimo darbas būtų vaisingesnis, **Ateities** redakcija sudarė **Redakcinę Kolegiją.** Į šią kolegiją buvo pakviesta visa eilė mūsų plunksnos žmonių iš įvairių kraštų. Redakcinės kolegijos sąrašą rasite šio numerio pirmame puslapyje. Mūsų prašymas: susiraskite ten savo apylinkės redakcinės kolegijos narį ir su juo, ar ja, užmegskite glaudų ryšį. Tik visų mūsų sąmoningų ateitininkų talka garantuos **Ateities** išlikimą tokiu žurnalu, kokio daugumas mūsų pageidauja ir laukia.

Beje, **Ateities** žurnalo "linija" visiems ateitininkams turėtų būti aiški: ji — **Ateitis** — vadovaujasi mūsų organizacijos principais, siekdama užsibrėžto idealo. Tai ir viskas. "Linija" labai aiški ir paprastutė. Ateitis nebėra ir nebus nei "liberali", nei "konservatyvi", nei "kairi", nei "dešini". Užtat **Ateityje** su savo rašymais, dėstant problemas, ras vietos kiekvienas lietuvis (nevien tik ateitininkas), kuriam rūpi krikščioniški ir lietuviški reikalai.

Pakartoję **Ateities** žurnalo nusistatymą, mes kviečiame visus ateitininkus bendradarbiauti savo žurnale. **Ateitis** bus tokia, kokią mes patys padarysime. Reikia tik truputį daugiau noro ir pastangų, bei ateitininkiškų principų įsisąmonimo.

Leiskite ir skaitykite

POKALBIS SU **ATEITIES** LEIDYKLOS **LITERATŪROS FONDO PIRMININKU**

DR. K. KEBLIU

Toks nedidelis pasišventėlių ateitininkų būrys atsirado plieniniame Detroito didmiestyje. Jis nutarė suaktyvinti ir sutvarkyti Ateities leidyklos darbus. Rodos, darbas nesunkus. Bet kur tau. Tik jau truputį pajudėsi ir pinigu kvepia. O kur kas nors tuo kvapu atsiduoda, mes riečiame nosis.

Bet mūsuose dar nevisi yra sudilę. Prie tų entuzijastų darbo prisidėjo dar gera sauja ateitininkų ir jau turime neblogą pradžią.

Idant pradėtasis darbas užmirštin neprasmegtų anąkart užšokova pas Ateities Leidyklos Literatūros Fondo pirmininką **dr. Kęstutį Keblį.** Žinoma, jis darbais apsikrovęs, bet geram reikalui surado laisvesnę valandėlę. Ir štai ką anas mums į klausimus atsakė:

Neseniai ATEITIES leidykla išleido Vitalijos Bogutaitės eilėraščių rinkinį Lietus ir laikas. **Ar poezija leidyklai finansiškai apsimoka?**

Ne. Kad ir geros poezijos knygą išleidus, parduotų egzempliorių skaičius nepadengia spausdinimo išlaidų.

Jei taip, kas tuomet finansuoja poezijos leidinius — pati ATEITIES leidykla, o gal Ateitininkų Federacijos (AF) valdyba?

Nei viena, nei kita. Leidyklos turtas "investuotas" neišparduotose knygose, o Federacijos valdybos iždo skryniose gainiojasi vėjai. Anksčiau ATEITIES išleistus poezijos rinkinius finansuodavo arba atskiri geradariai, arba organizacijos, kaip pvz. ASS. Gi **Lietus ir laikas** galėjo pasirodyti tik ATEITIES LEIDYKLOS LITERATŪROS FONDO būrio mecenatų dėka.

Naujas fondas? Kas tas ALLF ir kas tie mecenatai?

Ilga istorija. AF valdyba, svarstydama ATEITIES leidyklos darbo planus, nusprendė, kad reikėtų skirti daugiau dėmesio grožinei literatūrai. Idėja kilni, bet nepigi. Iš kur lėšų? Teoretiškai sprendimas nesunkus — daug yra ateitininkų, kurie dar domisi kultūriniais darbais ir kuriems dar doleris — kitas atlieka nuo duonos ir škotiškos. Ar negalėtų jie susibausti ir pastatyti savo leidyklą ant literatūrinių kojų? Idėja gal ir būtų likusi sapneliu, jei ne būrelis praktikų, kurie tarė sau: kodėl ne? Ne tik tarė, bet ir pabandė suburti ateitininkus šiam konkrečiam uždaviniui. Taip ir gimė tasai ATEITIES leidyklos literatūros fondas. Jis dar nedidelis, nei lėšom, nei mecenatų skaičiumi, bet gyvas ir pasiryžęs stiprėti.

Kas ir kaip verbavo Fondo narius? Ar daug atsiliepė?

Pradžioj laišku kreipėmės į maždaug 250 ateitininkų, kviesdami juos tapti fondo nariais-mecenatais. Kvietimą pasirašė mecenatų vajaus komitetas (A. Gečys, K. Keblys, P. Kisielius, V. Kleiza, A. Lukas, J. Pikūnas, V. Skrupskelytė, A. Sužiedelis, K. Trimakas, J. Udrienė), o patsai juodasis darbas — ženkliukų klijavimas ir visa kita — teko šio alfabetinio sąrašo gale atsidūrusiai Janinai Udrienei. Iki šiol atsiliepė 42 mecenatai (žiūr. sąrašą šio straipsnio gale). Tai yra gera pradžia, nors reikia bent 60 mecenatų, kad fondas galėtų atlikti užsibrėžto darbo minimumą.

Kokie fondo mecenatų įnašai ir ką jie už tai gauna?

Fondo mecenatai pasižada kas met skirtis su 20 dol. šiam tikslui. Kiekvienas mecenatas už tai gauna visas fondo lėšom išleistas knygas. Be to, įnašą galima nusirašyti nuo federalinių pajamų mokesčių.

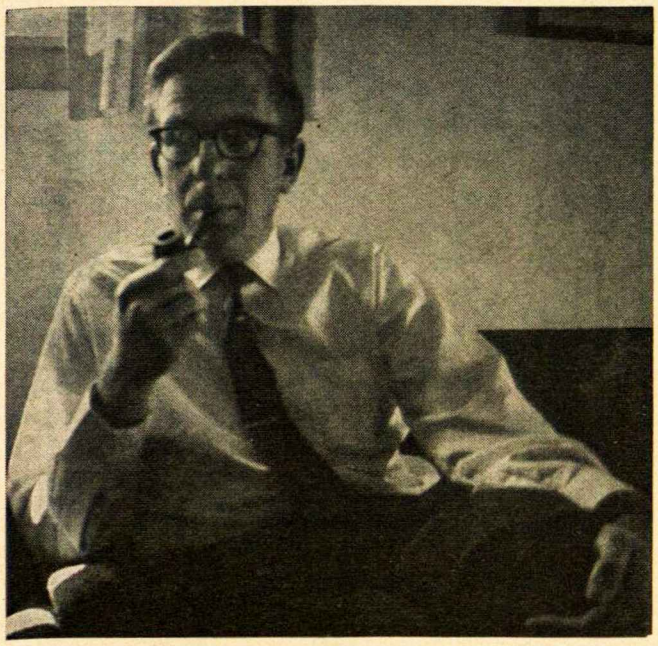

dr. Kęstutis Keblys

Ar dar nevėlu tapti Fondo mecenatu?

Jokiu būdu! Vajaus komiteto laiškai toli gražu nepasiekė visų ateitininkų. Tad leiskit pasinaudot šia proga ir pakviesti visus kultūringai pinigingus ateitininkus jungtis į šį darbą. Įnašą (20 dol.) galima siųsti fondo sekretorei J. Udrienei, 24675 Thorndyke, Southfield, Mich. 48075. Bet pradžiai užtektų ir paprasto atvirlaiškio su pažadu tapti fondo nariu.

Kas sprendžia kokioms knygoms bus skiriamos Fondo lėšos?

AF valdyba suformavo ATEITIES leidyklos redakcinę komisiją, kurion įeina dr. Viktorija Skrupskelytė, Kazys Bradūnas ir aš. Komisijos užduotis — nuspręsti kokias knygas ATEITIES leidykla leis. Tuo būdu, komisija nustato kuriuos grožinės literatūros veikalus finansuoja čia suminimas mecenatų fondas. Praktiškai šiuo metu komisijai tenka rūpintis ir rankraščiais — surasti ką leisti.

Kas rūpinasi pačiu knygų leidimu?

Visas konkretus knygų leidimo ir platinimo darbas krinta ant ATEITIES leidyklos vadovo kun. Viktoro Dabušio pečių. Kun. Dabušis leidyklą stumia pirmyn nuo pat jos įsteigimo. Nežinau ar kada nors kas nors jam padėkojo už tą nuolatinį triūsą. Kam nors ir kada nors tai reikėtų padaryti. Tenka tik žvilgterėti į ATEITIES leidyklos išleistų veikalų sąrašą, kad pamatytum koks didelis darbas atliktas, kiek jėgų ir rūpesčio tai pareikalavo per šią ilgą eilę metų.

Čia gal reikėtų paminėti, kad ATEITIES leidykla nesiribos vien grožinės literatūros veikalais. Literatūros fondo finansuojamos knygos eis "Literatūrinės serijos" vardu. Šalia jų leidykla leis ir kitus veikalus, atsiradus organizaciniams reikalams, ar kokiam atskiram mecenatui. Pvz. netrukus bus išleista prof. K. Pakšto monografija, kurią parengė prof. J. Eretas, o lėšas parūpino inž. J. Mikailos vadovaujamas vajaus komitetas.

Kokias knygas žada finansuoti naujasis Literatūros Fondas artimoj ateity?

Dar šiais metais pasirodys jaunųjų mūsų poetų kūrybos rinkinys. Jame su savo eilėraščiais pasirodys periodikoj jau gerai užsirekomendavę mūsų jaunieji, kaip pvz. M. Pakalniškytė, T. Pautieniūtė, K. Gaidžiūnas, I. Damušytė ir keletas kitų. Rankraštį redakcinė komisija jau ruošia spaudai. Sekantiems metams planuojame tikrai "storą" knygą —išeivijos lietuvių poezijos antologiją. Ją redaguos Kazys Bradūnas. Kad atsvėrus poezijos gausą, galvojame ir apie beletristikos knygą 1970-tiems metams, bet dėl rankraščio dar nesame apsisprendę.

ATEITIES LEIDYKLOS LITERATŪROS FONDO MECENATAI

Dr. L. Bajorūnas, P. Baltakis, A. Barzdukaitė, A. Barzdukas, V. Budrys, dr. V. Bieliauskas, kun. W. Cukuras, dr. A. Damušis, dr. Ž. Daugėlaitė, dr. J. Dėdinas, E. Jurevičiūtė, K. Keblys, A. Kazickienė, dr. R. Kontrimas, dr. R. Kriaučiūnas, K. Kudžma, J. Lieponis, dr. A. Liulevičius, B. Miniataitė, F. Palubinskas, kun. A. Paškus, kun. P. Patalaba, dr. J. Pikūnas, D. Polikaitienė, J. Polikaitis, A. Radžius, J. Raulinaitis, dr. A. Razma, dr. K. Rimkus, dr. V. Skrupskelytė, D. Stakytė, C. Surdokas, dr. A. Sužiedėlis, dr. M. Svotelienė, dr. V. Šaulys, E. Šilgalis, A. Tijūnėlis, J. Udrienė, dr. V. Vygantas, S. Zubkus, dr. P. Žemaitis, P. Žumbakis.

Fondo valdyba dėkoja visiems mecenatams už uolų įsijungimą darban, o likusius ateitininkus kviečia tapti fondo nariais, pasiunčiant 20 dol. (čekį rašyti American Lith. R. C. Federation ATEITIS, Inc.) metinį įnašą siųsti šiuo adresu: J. Udrienė, 24675 Thorndyke Dr., Southfield, Mich. 48075.

PAVASARIS GRĮŽTA

Pavasaris tėviškėn grįžta
Ledai upeliuose atlįžta.
Dainavo kaimuose garsiai
Namolei grįžę vieversiai.
Žibuoklės pašiliuos pabunda
Griaustinis pagiriuos sudunda
Grūdas žemėn krenta sausas
Švinta rytas apsiblausęs.
Kloniuos sklaidosi rasa
Žengia sesė mūs basa.
Art arimus pasraitojęs
Greit išeis ir vėl artojas.
Žemei šalčio jau gana
Vėl atgis ji vargana.
Soduos kils vėl inkilai,
Švilps varnėnai lig vėlai.
Taigose žus aimana
Džiaugsis motina sena.

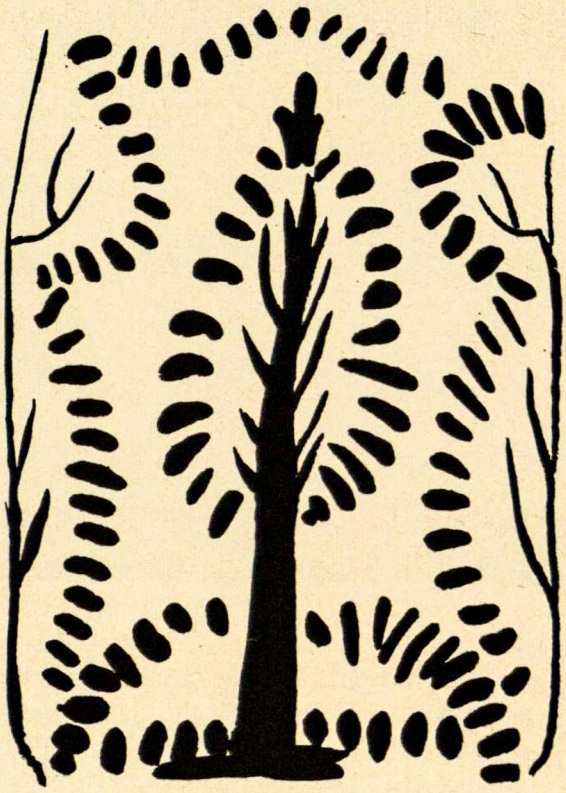

Juozas Vilaikis

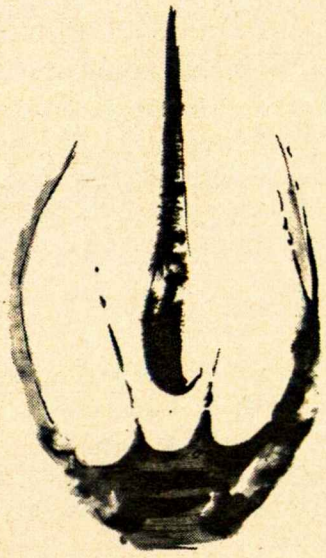

MANO ŽEMĖ

Aš norėčiau būt juoda gimtoji žemė,
Apsiklojus patalu žiemos.
Aš norėčiau kryžium būt prie kelio,
Ugnele šviesia savuos namuos.

Jei kada juodo skausmo iškankintas
Apkabintum gimtus arimus,
Ar po kryžium melstumeis suklupęs
Ir ieškotum kelio į namus;

Oi, tada išgirstum mano maldą,
Kurios nieks be tavęs nesupras —
Akmeny kietam aš džiaugsmo ašarom iškalčiau
Nuostabiausias pasakas savas.

Jei kada nuvargusi klajūno koja
Susižeistų kietu granitu... —
Aš norėčiau būti žemė ta gimtoji
Į kurią tada sugrįštumei ir tu...

1966. I. 2

Birutė Dabušytė

Užuominos

Ne — mes nenorime...

Anąkart vienas ateitininkas pasiūlė paprašyti mūsų skaitytojų, jog jie, vietoje užuojautų ar gėlių, duodamų kam nors mirus, tuos pinigus pasiųstų ATEITIES administratoriui. Ačiū. ATEITIS tokių aukų nepageidauja ir nelaukia. ATEITIS, tiesa, laukia aukų, nes jai paramos niekad nebus perdaug. Tai sena tiesa.

Vis dėlto, auka kieno nors mirties ar liūdesio sąskaiton, mūsų nuomone, būtų moralinė skriauda ir net įžeidimas liūdesio aplankytajam asmeniui. Neatrodo, kad mes aukas galėtumėm rinkti tokiu "mainų" būdu. Tai būtų prekiavimas dievnamyje iš kurio Kristus visus pirklius išvijo.

Tuo reikalu prašome visus pagalvoti ir mums pasakyti. Taigi: nuomonių laukiame, bet "išmainytų" aukų — ne.

Motina nužudė sūnų...

Neseniai Hong Kong laikraštis rašė, kad Japonijoje vieno ūkininko žmona nužudė savo sūnų už... per greitą važinėjimą motociklu. Jos prašymai ir maldavimai negelbėjo, turėjo imtis drastiškiausių priemonių.

Žinoma, tokios "drastiškos priemonės" mūsų lietuviukų auklėjime nerekomenduotinos. Tačiau, kad tragedijų dėl vaikų nepaklusnumo tėvams vis daugiau ir didesnių nutinka mūsuose yra tikra tiesa. Užtat tėvai turėtų pradėti rimtai rūpintis ir leisti vaikus į tokias mokyklas, kurios rūpinasi ne tik vaikų mokslinimu, bet taip pat ir auklėjimu. Tokios mokyklos dažniausiai yra katalikų, arba kitų konfesijų grupių. Gyvenimas parodė, kad amerikietiškoji valstybinė mokykla nepajėgia duoti jaunuoliui to, ko jam reikalinga — auklėjimo. Tokių mokyklų noras vaiką padaryti tik žinių bagažu yra netik nenaudingas, bet ir žalingas.

Nesugadinkime akcento!

Nepaslaptis, kad mūsuose atsirado nuogąstautojų dėl anglų kalbos akcento sugadinimo... mokant prieauglį lietuviškai. Ar tai pagrįsta baimė — palikime spręsti psichologams, kalbų žinovams bei tų vaikų tėvams. Mūsų nuomone, vaikų kalbos akcentas nenukentės. Galbūt daugiau nukentės tėvų sąžinė. Ir mūsų išeivijos ateitis.

Mažas faktas. Neseniai viena lietuvaitė New Yorke turėjo progos susipažinti su pasaulio įžymybe,pianisto Arthur Rubinstein žmona. Ji puikiai kalba lietuviškai, ir tuo didžiuojasi. Pasirodo, kad jos tėvai nenusigando dėl vaiko kalbos akcento sugadinimo. Ar tai tik negalėtų būti ir mūsų tėvams pavyzdys?

AR MES MOKAME KLAUSYTIS TIK ŠEDEVRŲ?

OPERA DANA CHICAGOJE

Mykolas Drunga

Giuseppe Verdi viso parašė 26 operas, iš kurių šiandien testatoma vos tuzinas. Iš Mozarto 18 operų tesigirdi 6. Rossini sukūrė virš šimto operų, kurių šiandien negirdėsi daugiau vienos ar dviejų. Šituos faktus pravartu prisiminti prieš iš peties kertant tokiai operai, kaip Juliaus Gaidelio "Dana". Tai lig šiol vienintelė kompozitoriaus opera. O tiems, kuriems iš galvos neišeina mintis, kad Beethoveno vienintelė opera yra pasaulinis šedevras "Fidelio", verta priminti apie Schumanno operą (irgi vienintelę!) "Genovevą", kurią visas pasaulis jau yra pamiršęs. (Be to, koks blaivus kritikas iš viso matytų prasmę lyginti Gaidelį su Beethovenu?)

Pagal didžiųjų operų standartus, "Dana" iš tikrųjų yra menkas kūrinys. Tačiau iš to dar neišeina, kad jos klausymasis neteiktų džiaugsmo. Tai, kas daro "Daną" silpnučiu kūriniu (palyginus su didžiaisiais), yra tikrai inspiruotos muzikos stoka. Tai, kas ją daro vis tiek malonia klausytis, išplaukia iš fakto, kad Julius Gaidelis yra profesinis kompozitorius, kurio kūryba nėra tik arbitrariškai sustatytų garsų mišinys (ką mokėtų "sukurti" ir bezdžionė) bet pagal taisykles parašyta **muzika.** Gi muzika jau pačiu tuo, kad yra muzika, esti pasitenkinimo šaltinis. (Beje, tai suprasti gali tik tas, kas tikrai ir nuoširdžiai muziką myli.)

Dana (Danutė Stankaitytė) purtosi Pakalnio (Algirdas Brazis) pažadų (I veiksmas).

Stanaitis (Stasys Baras) vilioja Daną (Danutę Stankaitytę).

"Dana" rašančiajam paliko stipresnį įspūdį už Karnavičiaus "Gražiną" ir silpnesnį už Lapinsko "Lokį". Operai galima prikišti per didelį stilių sumaišymą: krito į akį ne tik tai, kad solistų bei orkestro partijose buvo daug modernumo žymių, kai tuo tarpu chorinės partijos parašytos jau perdėm konservatyviai, nesvyruojančiai 19 amžiaus stiliuje, bet ir pačių solistinių bei orkestrinių partijų mėtymasis tarp vagnerizmo, "Wozzeko" atonalijos, Gershwino romantizmo ir net Vienos operečių limonado. Šiaip operą dominuoja lyrinė nuotaika: dramatiniai momentai neturi reikiamo svorio ir raiškumo. Gal iš dalies kaltas Stasio Santvaro libretas, neišvystęs pakankamai įtampos ir tragikos.

Atrodo, kad atlikėjai — solistai neparodė tiek pat entuziazmo "Danai", kaip kitoms, jau statytoms pasaulinio masto operoms. Turbūt bent dalinai dėl to, kad nepratę ir prie moderniškesnio pobūdžio muzikos. Nė vienas solistas neišsiskyrė iš kitų — visi atidainavo savo partijas be ugnies, bet ir be skandalo. Įdomiausias charakteris (gal dėl to, kad vienintėlis komiškas tarp "nedakeptų" tragiškųjų) buvo Pakalnis, Algirdas Brazis, kurį tačiau būtų buvę galima įtikinančiau suvaidinti. Pastaroji pastaba iš tiesų galioja visiems, neišskyrus nė choro, kur moterys pasirodė jau tikrai per dažnai kaip rankutes suplojusios, galvytes prilenksios ir jas į visas puses besukinėjančios, bešnabždančios kūmutės. Tai režisoriaus Petro Maželio neišradingumas. Gi Aleksandro Kučiūno dirigavimas, Algirdo Kurausko dekoracijos ir Petro Cijūnėlio apšvietimas buvo geriausios pastatymo savybės. Nelauktos egzotikos įnešė Jaunučio Puodžiūno paruoštas baletas, savyje žavus bet netikęs į veiksmo kontekstą.

Įdomu, kokia bus sekanti lietuviška opera, kurią teks Chicagoje išgirsti?

Trečiojo veiksmo iškilmėse šoka Violeta Karosaitė ir Jaunutis Puodžiūnas.

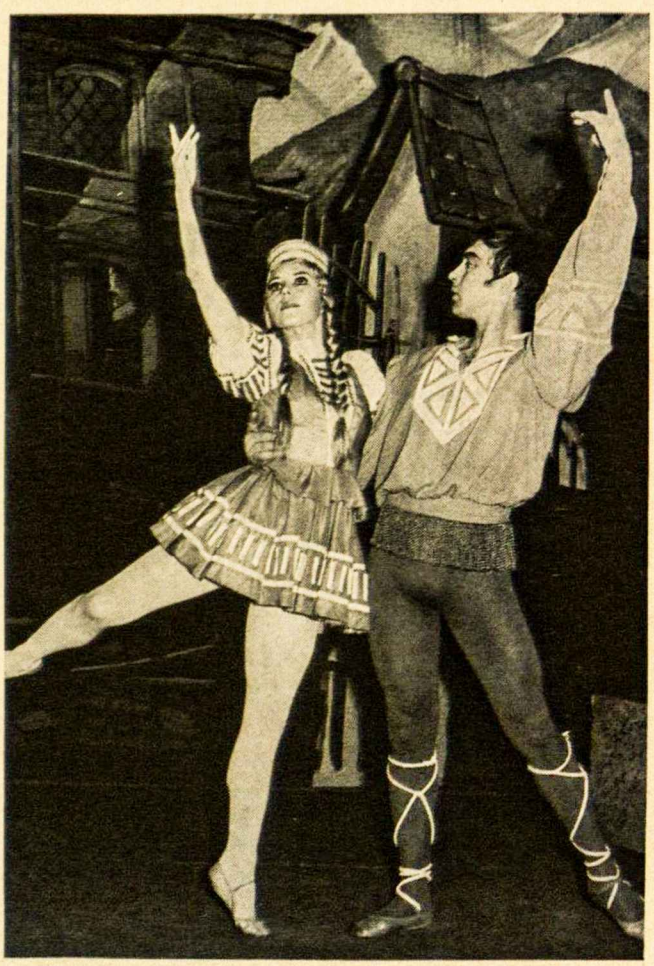

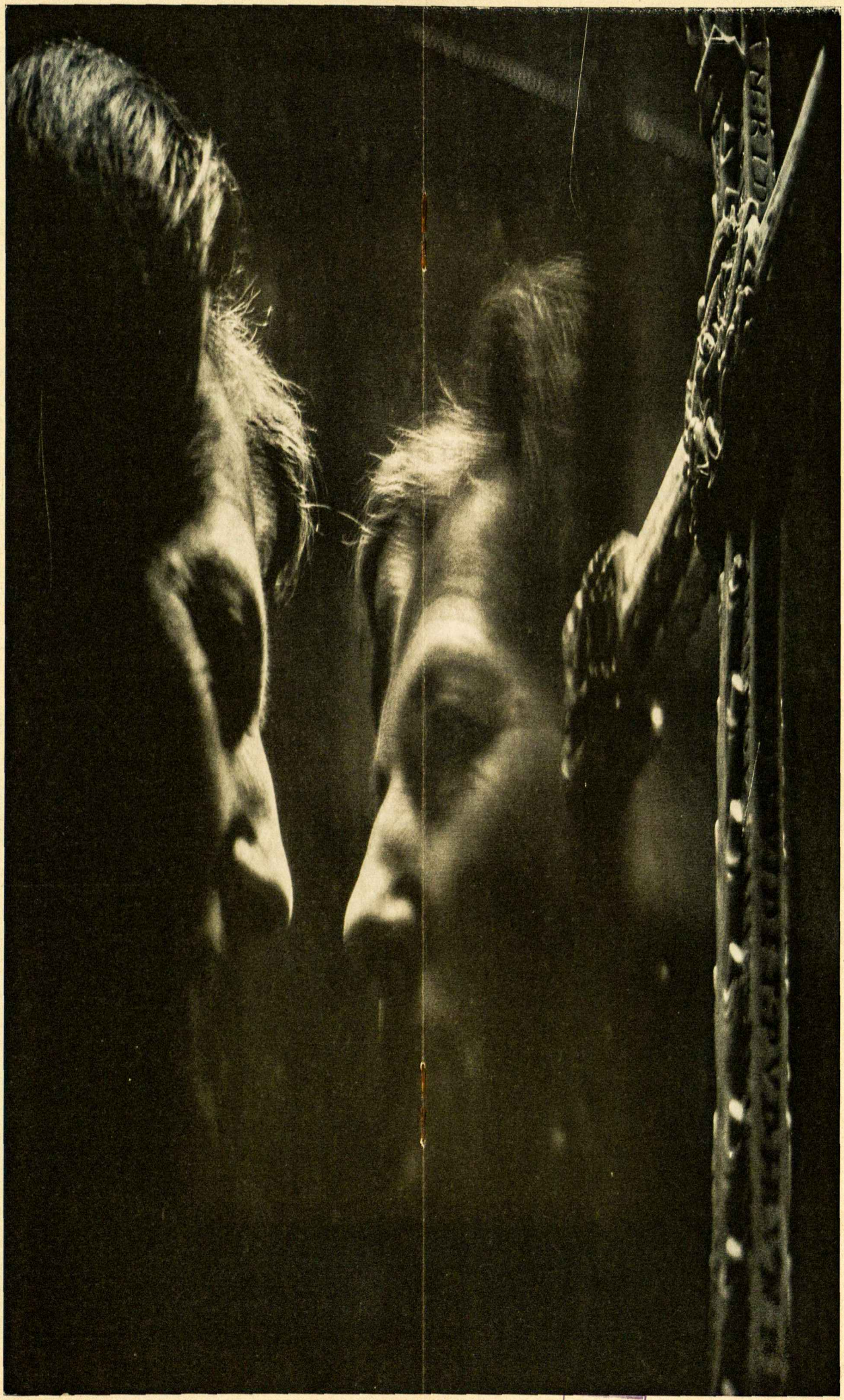

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

JAUNIMUI IR SENIMUI — DIALOGAS ĮMANOMAS

Dabartiniu laiku nebe naujiena, kad jaunimas tampa vis labiau sąmoningas, kad ir jis turi ko pasakyti ir nuveikti bendruomeniniame gyvenime, nes kiekvienas asmuo turi savo specifinį vaidmenį ir kiekvienas turi būti respektuojamas. Teisingai tad jaunimas kritikuoja bendruomenę, kuri siekia materialinio gerbūvio ir kuri yra sugadinta karjerizmo kaikuriose politinės, ekonominės, socialinės bei bažnytinės veiklos grupėse. Dėlto reikalinga, kad visi būtų sąmoningi bendruomeniniame įsipareigojime, nepaliekant kitiems savo asmeninės atsakomybės. Reikia kelti bylą toms struktūroms, kurios nebeatitinka naujoms socialinėms sąlygoms.

Suaugusieji turėtų tad atkreipti dėmesį:
— kad jaunas žmogus, kaip tik dėlto, kad dar vystosi, yra vertas pilno pasitikėjimo. Reikia respektuoti jo idėjas ir jo ypatingą jautrumą;
— kad jie patys, būdami pribrendę savo gyvenimo patyrimais, turėtų visaip stengtis dialoguoti su jaunimu ir suprasti, savo pribrendimu, jaunųjų žodžių ir elgsenos nesusilaikymą;
— kad sudraudimai su jėga yra metodas, kuris neša priešingą pasekmę: sukelia dar piktesnį pasipriešinimą.

Jaunimas — pravartu prisiminti:
— kad nesame autentiškais "revoliucionieriais", jeigu nesistengiame visu rimtumu ir įsipareigojimu šalia atnaujinamų struktūrų sukurti naujas struktūras;
— kad niekuomet negalime teigti, jog visas blogis tėra vienoje pusėje, o visas gėris kitoje...
— kad nepagarba bet kokiam asmeniui yra socialinis nusižengimas, kuris turės karčių pasekmių;
— kad yra neteisinga ir parodo neprotingumą, nesuprasti ir pasmerkti visus praėjusios generacijos darbus, pastangas, patyrimus;
—kad vartoti jėgą pasipriešinime ir atsakyti "kumščiu į kumštį" yra pats biauriausias aspektas kaip tik tos bendruomenės, kurią jie paneigia ir tuom tikrai neatsiekia to socialinio gyvenimo, kokio jie trokšta.

Čekoslovakijos jaunimo pavyzdys šiuo atžvilgiu gerai pamoko.

J. ŠULCAS

PAŽINIMUI

Atkalūne! Tu sėlinai prie mūsų, kai mes,
Užmerkę akis ir delnais uždengę veidus,
Traukėmės Tau iš kelio, stengdamiesi Tavęs išvengti.
Tu mus gąsdinai, kėlei mumyse siaubą.

Tu naikinai tai, ką mes taip švelniai glaudėme
Prie mūsų jautrių širdžių: mūsų svajų pasaulį.
Bejausmis Rūstuoli, prieš mūsų valią Tu užvaldei mus.
Savo nepaliaujamais įtaigojimais pažadinai mumyse gėdą
Dėl to, kad mes branginome ir stengėmės išsaugoti
Tai, ką savo vaikiškume laikėme aukščiausiu Grožiu.
Prieš pat mūsų gailesčio ir ašarų pilnas akis,
Tu sudaužei puošniausią mūsų klaidų sklidiną taurę.

Prislėgti sielvarto, praradę ką turėjome brangiausio,
Pagiežos pilni, mes net nepažvelgėm atydžiau į Tave.
Nemiela mums buvo Tavo rami, nesugriaunama Logika.
Nei Tavo nepalyginamas, deimantinis Grožis.
Perdaug mums buvo gaila mūsų numylėtų stabų,
Kuriuos Tu griovei savo pergalės kelyje.

O Pažinime! Žmonija dar nesukaupė tiek jėgų,
Kad be baimės galėtų žvelgti į Tiesa žėrinčias Tavo akis.

— Vaiva Vėbraitė

sportas

SPORTO PROGRAMA VASAROS STOVYKLOSE

Mokslo metams besibaigiant, jau pats laikas yra pagalvoti apie stovyklas. Kodėl kiekviena jaunimo organizacija deda tiek pastangų ir sunkaus darbo ruošdamos vasaros stovyklas?

Gal nevisų organizacijų tikslai yra tie patys, bet manyčiau, jog stovyklų pagrindai yra panašūs. Vasaros stovyklos suteikia puikią progą jaunimui susiburti, jį auklėti pagal organizacijos principus ir leisti nariams linksmai praleisti kelioliką dienų bendrų atostogų.

Tiem tikslam įgyvendinti reikia būtinai išnaudoti ir sportą. Deja, ligšiol ateitininkų stovyklose mes nesame išnaudoję to efektyvaus metodo prieiti prie jaunimo. Mūsų stovyklų programų planavimui įvairios valdybos, komitetai ir žinovai praleidžia ne vieną valandą. Jie paruošia kiekvienos dienos paskaitas, religinę ir vakarų programas, bet sportinę dalį palieka tiems "sporto vadovams", kuriuos paprastai suieško tik paskutinę minutę. To žinoma neužtenka. Jeigu taip būtų renkami ir kiti vadovai, mūsų stovyklos tikrai būtų fiasco!

Kokia turėtų būti ateitininkų sportinė programa stovykloje?

Pirmiausiai, taip kaip ir bendras sporto tikslas, stovyklų sportinės programos turi būti sveikatos ugdymas per įvairius planuotus žaidimus ir mankštą. Ypač rytinė mankšta yra naudinga. Žinoma, per vieną savaitę negalime tikėtis atitaisyti stovyklautojų sveikatos, bet galime patiekti pavyzdį kaip reguliari, planuota mankšta sustiprina sveikatą.

Antras tikslas — stovyklautojų supažindinimas su įvairiom sporto šakom. Paprastai mūsų stovyklose matome grupelę merginų žaidžiant tinklinį, arba kelis vyrus mėtant krepšinį; bet to neužtenka. Reikia pamokyti kuo daugiau stovyklautojų plaukti, žaisti tenisą, tinklinį, kvadratą, lengvos atletikos ir t. t. Tam, žinoma, reikia gero pasiruošimo ir patrauklaus metodo. Tik tie, kurie sportą supranta ir yra patys pabandę gali tai įvertinti ir pasinaudoti.

Trečias stovyklos sporto programos tikslas — įtraukti visus stovyklautojus į įvairius žaidimus, kuriuos reikia atrinkti ir pritaikyti esamoms sąlygoms. Žaidimais skautai ypatingai sudomina savo jaunuosius stovyklautojus. Kodėl mums šiuo puikiu metodu nepasinaudoti?

Gerai pravesta sportinė programa prisideda ne tik prie stovyklautojų sveikatos ir lavinimo, bet taip pat gali būti ypatingai efektingas būdas išjudinti ir pralinksminti visą stovyklą.

Tačiau tinkamai programai įgyvendinti reikia gero plano ir talentingų vadovų.

Prie programos planavimo reikia įtraukti mūsų sporto ir kūno kultūros veteranus, kurie jau yra užmiršti. Be jų, pagalbon reikia kviesti Šiaurės Amerikos Fizinio Auklėjimo ir Sporto Sąjungos klubų veikėjus, kurie su dabartinėmis sąlygomis, jaunimu, ir sporto auklėjimu yra praktiškai susipažinę. Žinoma nereikia pamiršti ir dabartinių studentų, bei mokytojų, neseniai baigusių fizinį auklėjimą, kuriuos mes visiškai užmirštame. Su visų pagalba galima paruošti puikias sporto programas visoms mūsų stovykloms.

O šių projektų įgyvendinimui stovyklose reikia gerų vadovų. Neužtenka pakviesti sportininką kurio vienintelė kvalifikacija yra tik koks rekordas, arba iškilus pasirodymas vienoje sporto šakoje. Tokie jaunuoliai paprastai neturi užtenkamai patyrimo arba net intereso įtraukti visus stovyklautojus į programą.

Reikia pripažinti, jog pas mus tokių vadovų beveik nėra. Tačiau nereikia nusiminti. Dar nėra per vėlu pradėti vadovus ugdyti ir jiems duoti progos pasireikšti.

Kai vakarinės programos būna neįdomios, centro valdyba tuoj išgirsta nusiskundimų. Kai paskaitų temos būna nevykusiai parinktos, tai net spaudoje mes apgailestaujame. Laikas ir dėl sporto programos susirūpinti.

P. Ž.

Onytė Landrytė

ŽURNALISTAS NORI TAPTI RAŠYTOJU

Didžiai Gerbiamieji,

Rašau jums laišką, nes prigyvenau savo dienose kulminacinį tašką. Problema labai svarbi ir lemtinga mano tolimesniam intelektualiniam gyvenimui.

Patark, Gerbiamoji, ką aš turiu daryti, kad mane žmonės pradėtų vadinti rašytoju; ar bent poetu.

Esu jau pagyvenęs. Meilės problemų neturiu, bet baisiai nervuojuosi dėl vieno dalyko. Ligšiol buvau žinomas lietuvių žurnalistas. Rašiau į visus lietuviškus laikraščius ir žurnalus (mano rašymo metodas buvo labai sėkmingas ir genialus — visiems siųsdavau straipsnio kopijas, nes gerai vartoju rašomąją mašinėlę). Rašau apie viską: politiką (Lietuvoje buvau valsčiaus viršaitis), apie muziką (grojau kaimo kapeloje būbnininku), apie meną (iš tikros Vokietijoje įgytos patirties dažant namus) ir bendrai socialines bei psichologines problemas kedenant spaudoje. Priklausau žurnalistų sąjungai. Dabar pats laikas atėjo tapti rašytoju. Patark, Gerbiamoji, ką man daryti.

Sunervuotas žurnalistas

Gerbiamas žurnaliste:

Problema nėra neišsprendžiama. Atrodo, kad gerai valdote plunksną (ar mokate pasirašyti — tai ne mano dalykas). Svarbu, kad valdote plunksną. Supratote?

Rašytoju tapti nesunku. Visų pirmiausiai patarčiau kuo skubiausiai prisėsti ir parašyti konkursinį romaną. Rašykite ant storo popieriaus, kad nesusidėvėtų, siunčiant kasmet į konkursą. Pabandykite sukritikuoti kitus rašytojus, ne jų veikalus, (būtinai kritiką siųskite į rašytojui priešingos ideologijos laikraštį —garantuotas išspausdinimas). Kai kitus kritikuosite — neužmirškite iškelti save. Pasistenkite užmegsti glaudų ryšį su Lietuvių Rašytojų Draugijos pirmininko žmona. Ji turi daug įtakos ir nėra abejonės ji galės padėti jums patekti draugijon. Be to, neapleiskite ir žurnalistikos. Rašykite visur apie viską; svarbiausiai apie mūsų visuomenės veikėjų veiklą, kaip tai jų atostogas, žmonų vardines, jų vaikų sėkmingumą siekiant aukštojo mokslo. Šiuos nurodymus sekant, pasisekimas garantuotas. Jei tapsite rašytoju — parašykite man. Tada užmegsime glaudų bendradarbiavimą, nes ir aš beveik rašytoja.

NOMUOK BUTĄ ŠUNIMS NE VAIKAMS

Miela panele,

Kreipiuosi į tave savo asmenišku reikalu. Esu rimtas tėvas ir savo gausios šeimos duonos pelnytojas. Prieš kiek laiko pagaliau nusipirkau namą. Turėjau pirkti, nes su mažais vaikais nieks nepriėmė.

Neseniai pas mane atvažiavo iš Vokietijos mano brolis su šeima. Dabar jis būtinai užsispyrė, kad aš jam išnomuočiau savo kitam name butą. Bet juk jis su mažais vaikais. Nuterlios man sienas. Patariau jam kitur ieškoti. Jei aš galėjau pavargti tai ir jis gali.

Pasakyk ar gerai padariau, nes mane sąžinė griaužia.

Susikrimtęs Chicagietis

Gerbiamas Chicagieti,

Nesikrimsk. Elgiesi teisingai. Brolis gali taip pat pavargti. Vadovaukis patarle: "Gyvenkim kaip broliai, rokuokimės kaip žydai". Sąžinė tavo turėtų būti rami. Juk tu seki daugelio mano skaitytojų pavyzdžiu. Tas klausimas man nesvetimas.

P. S. Patarčiau savo butą išnuomuoti šeimai su šuniukais. Mažais šuniukais. Supranti? Jie sienų tikrai neišmozos. Nebent kieno žolę. Bet tai jau kitas klausimas.

KAIP TAPTI LIETUVIU POLITIKU

Talentingoji panele,

Daug girdėjau apie tave iš savo žmonos. Sako, kad tu labai gudri ir veikli. Ir ko ta mano žmona neprikalbėjo. Greičiausiai iš pavydo.

Turiu problemą. Mano žmona užsispyrusiai stumia mane į lietuvių politinį gyvenimą. Sako, kad aš esu talentingas politikas. Tai ji pastebėjo jau tais laikais kai aš prie jos prikombinavau ir ją gavau už žmoną. Patark ką man daryti, idant tapčiau žinomu lietuvių visuomenėje.

Gudrus Politikas

Mielas Gudruoli:

Gudriam politikui lietuvių visuomenėj nesunku iškilti. Patarčiau persikelti į mažą lietuvišką koloniją. Tada pradėk visiems aukoti; ne po daug, bet visiems. Būtinai apie aukas pasigarsink lietuviškoj spaudoj. Bent kartą metuose nueik į lietuvių bendruomenės susirinkimą. Duokis renkamas į visas valdybas. Ir tik pirmininku. Nesiterliok su mažesnėm pozicijom, nes ko gero dar teks dirbti; raštus atsakinėti, nario mokestį surinkti. Nepamiršk susipažinti su visų įtakingų veikėjų žmonomis. Neužmiršk jas pasveikinti bet kokia proga; jei nežinai — sugalvok. Šiuos nurodymus sekant — pasisekimas mūsų visuomenės gyvenime garantuotas.

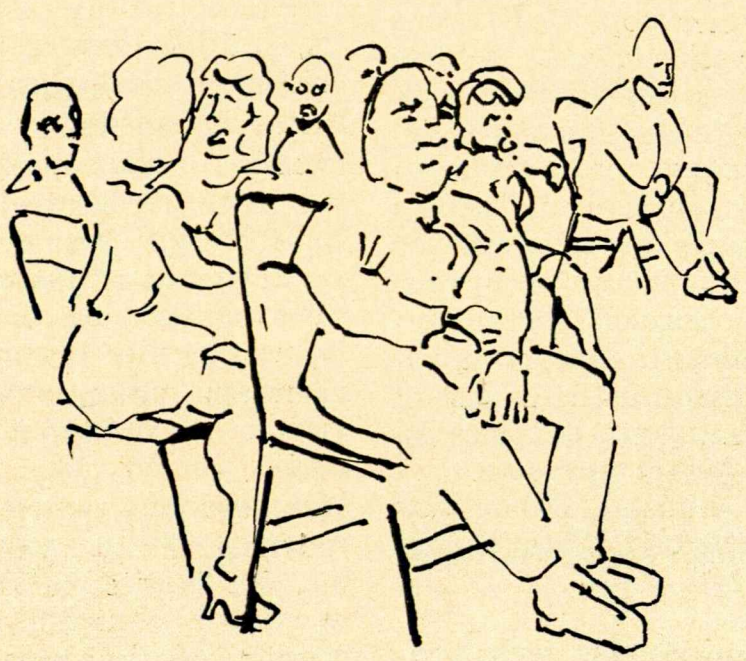

Danguolė

2.

Trumpas džiaugsmas
žalčio žalumo.

Giesmė,
kylanti,
galinga —

Iš kartos
į kartą...

Sadūnaitė

ŽOLĖ

1.

Žolė,
(po lietaus)
spindinti, kaip uoga;
sodo viešpatystėje.

KANČIA

Priartinai
mano lūpas
prie savo žaizdų.

Sulaužei
rankas ir kojas —

Taip geriau,
taip lengviau
mane
savyje įtalpinsi.

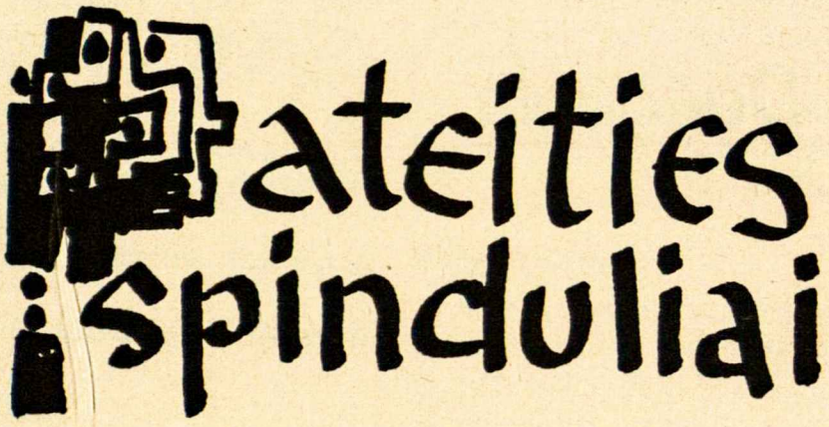

MANO ŠUO

Mano šuns vardas yra Juodukas. Aš jį gavau kai jis buvo 2 mėnesių. Aš jį turiu jau metai. Juodukas dabar yra dviejų pėdų aukštumo. Vieną naktį jis pagavo vagį, kurį policija mėgino sugauti per 2 metus. Man labai patinka mano šuo Juodukas.

Rasa Vaidilaitė (10 m., Torontas)

MANO VĖŽYS

Vieną dieną aš gavau vėžlį. Aš nuvežiau vėžlį pas savo pusseserę. Kai mes nuvažiavom ten vėžlys pabėgo nuo manęs ir įkando mano pusseserei.

Audronė Varankaitė (10 m., Torontas)

ŽIEMA

Žiema yra labai gražus metų laikas. Jis neša daug džiaugsmo. Man labai patinka lipdyti sniego senius. Sniego senius labai visi dabina su morkų nosimis ir anglių akimis. Tada būna labai įdomu pažiūrėti. Kartais aš su draugais norime sniego gniūžtėm pasimėtyt.

Žiemą paukščiam blogiausia. Jie sėdi ant medžių šakelių, ieškodami valgyti, laukdami, kol kas nors laukan išmes duonos.

Baltas sniegas kloja pievas. Medžiai tokie gražūs, apkloti ledais ir sniegu. Kai saulė apšviečia medžius, rodosi kaip milijonai deimantų priberta. Aš galvoju žiema yra gražiausias metų laikas.

Danutė Bilevičiūtė (10 m.) Hamiltonas

MIELI SKAITYTOJAI,

Tikiuosi, jog dar neužmiršę Sauliaus ir Kęsto nuotykių, kurie buvo aprašyti Ateities antrame numeryje. Iki šiol aš dar nesu gavus jūsų atsiliepimų. Atsimenate, aš buvau prašiusi, kad jūs pasiklaustumėt tėvelių apie Lietuvos senovės pogrindžius. Tada sugalvoję kokį nuotykį, kurį Saulius ir Kęstas būtų galėję patirti tame požemy, man apie tai parašytumėt. Tikiuosi, kad greitai susilauksiu jūsų aprašymų. Tad, nenusivilkite — kitame numeryje jau tikrai tęsime Sauliaus ir Kęsto nuotykius!

AS redaktorė,
Elenutė Bradūnaitė

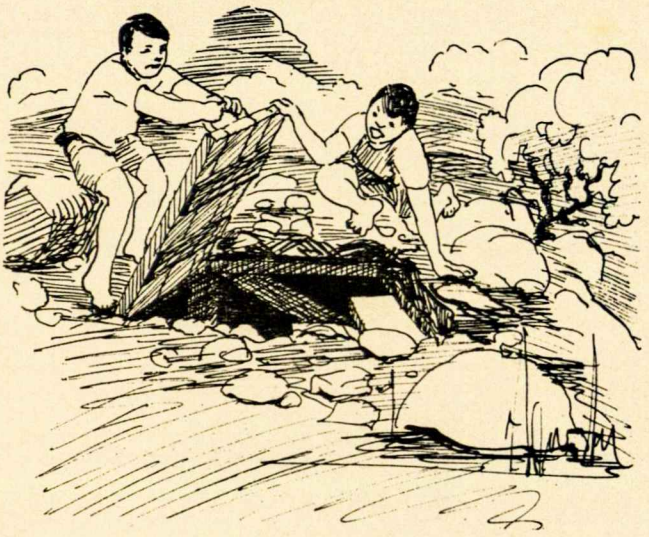

MANO GERIAUSI DRAUGAI

Mano geriausi draugai yra voverytės! Kur aš gyvenu nėra labai daug mergaičių su kuriom man patiktų žaisti. Tada aš neturiu ką daryti. Čia prie mano namo yra voverytės, bet jos labai bijo, nes niekas jų nenori.

Aš kartais einu laukan joms duoti riešutų. Kada aš pašaukiu jas, jos visada ateina.

Man viena labai patinka. Aš ją išmokinau ėsti iš mano rankų ir užlipti ant mano kelių paimti riešutą. Aš ją išmokinsiu dar daugiau.

O kita mano voverytė labai bijo. Ji tik kartais valgo iš mano rankos, bet ji irgi ateina kada aš ją šaukiu.

Ir kada tu neturi nieko daryti, daryk ką aš sakau — būk draugu voverytėms.

Rūta Budininkaitė (8 m.) Hamiltonas

Kaip matote, laiškus galima rašyti įvairiems žmonėms ir žvėrims... (-Red.)

Labas, kailini žvėriuk,

Kaip tau patinka gyventi miškuose ir vandenyse? Aš norėčiau žinoti kaip tu gali suvalgyti visą žuvį ir pelę.

Mes visi sveiki. Tik per šalta eiti į lauką. Kaip, tau nešalta?

Medžiotojas Hamiltone

Labas, žmogau mėnulyje,

Kaip tu gyveni? Mes gerai laikomės. Tiktai mes labai norime žinoti ar tikrai mėnulis padarytas iš sūrio? Ar tu matei mūsų astronautus iš "gerosios" žemės kai jie apskrido tavo geltonąjį veiduką?

Mes kiekvieną naktelę į tavo šviesųjį veidelį žiūrime. Mums labai įdomu ar yra gražių mergužėlių ten, taip toli? Nepamiršk mūsų laiškutį atsakyti,

dvi suinteresuotos mergužėlės
(Hamiltonas)

Labas pone ministeri Trudeau,

Mes turim daug problemų. Jos yra: per daug mokyklos, per daug taksų, norim daugiau pinigų iš valdžios ir norime kad pataisytų gatves. Mes žinom kad šitas reikalaus daug taksų, bet mes pagalvosime ir parašysime apie tai kitame laiške.

Vytas Kezys, Loui Ulbėnas (Hamiltonas)

Jei AS skaitytojai savo gyvuliukus atvestų į mano kiemą, būtų "Mano zoologijos sodas".

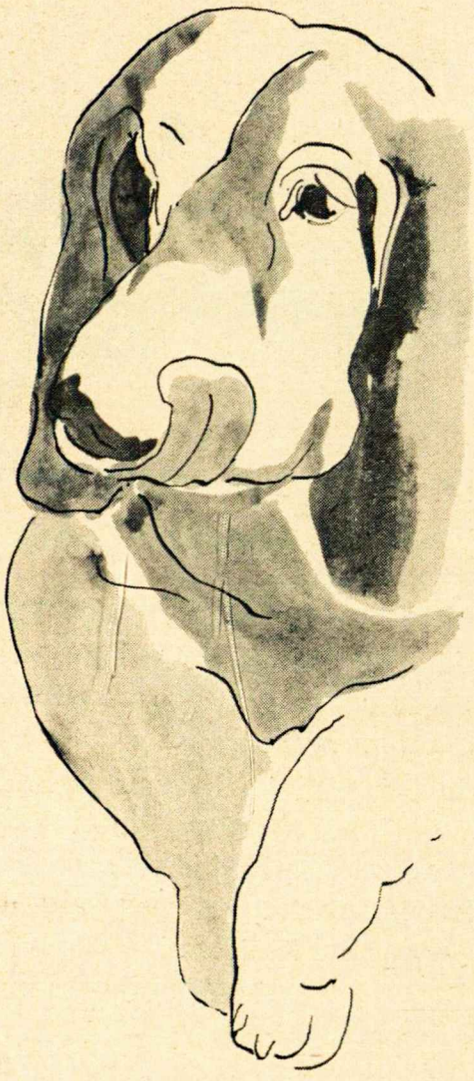

MANO ŠUNIUKAS

Mano šuniukas yra devynių mėnesių. Tikrai, jis yra "puppy". Jis yra **Beagle** rūšies. Jo spalvos yra šviesiai ruda, ruda ir balta. Man jis labai patinka.

Kiekvieną dieną mano šuniukas mane prikelia apie septintą valandą. Kiti mano šeimoje dar miega. Atsikėlus aš apsirengiu ir einu pavalgyti pusryčius. Mano šuniukas vis šokinėja prašydamas likučių, net jeigu jis jau pavalgęs.

Aš turiu anksčiau už kitus keltis, nes turiu išvesti Vingį pasivaikščioti. Tai pavalgius turiu eiti pasivaikščiot su mano šuniuku. Kada aš grįžtu man jau laikas eiti į mokyklą. Dabar žinote ką aš darau prieš einant į mokyklą.

Giedrė Čepaitytė (10 m.)
Laimėjo pirmą premiją

LABAI SILPNAS ARKLYS

Vieną kartą Ispanijoj gyveno labai silpnas arklys su savo ilgakakle mama. Mamą naudojo bulių kautynėse, o jis pasilikdavo tvarte ir tik stovėjo ir stovėjo.

Vieną dieną atvažiavo veterinorius patikrint arklius ir sakė, "Šita kumelė yra labai stipri, bet šitas kumeliukas yra labai silpnas ir gali numirti. Reikia jam ką nors padaryti." Ūkininkas paklausė, "Ką su juo man reikia daryti?" "Reikia jam duoti vaistų", ir veterinorius prirašė vaistų. Jie nepadėjo. Tada veterinorius sakė, kad reikia jam valgyt sniego antarktikoje.

Tuoj ūkininkas susipakavo daug drabužių, maisto, avižų ir išskrido į antarktiką su kumeliuku ir jo mama. Kai tik kumeliukas užėdė sniego, jis pasidarė labai didelis ir gražus.

Kai grįžo į Ispaniją jį pardavė arklių lenktynininkams ir jis laimėjo labai daug pirmų vietų.

Jūratė Raulinaitytė (9 m.)

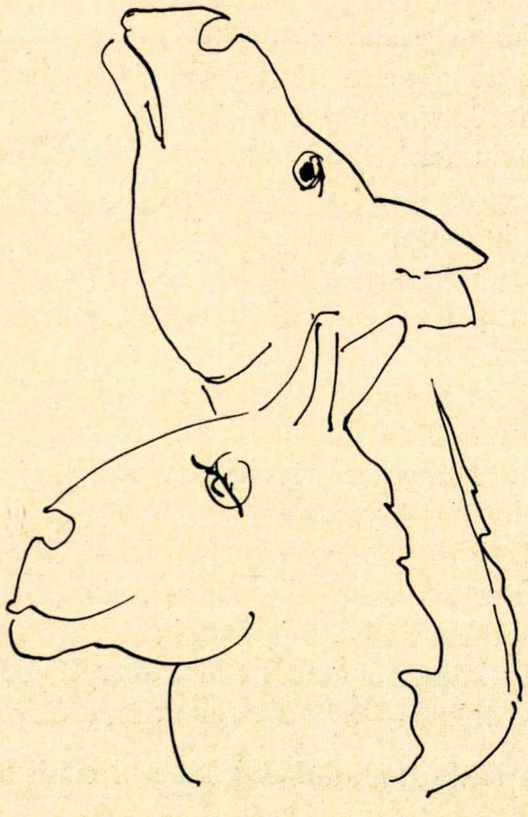

119

Korespondencijos

MAS STUDIJŲ DIENOS PATTERSON, N. J.

Tik pavasariui prašvitus, balandžio 12-13 dienomis suvažiavom, sudundėjom visas pulkas moksleivių į Paterson, N.J. — į visų laukiamas Rytinio Pakraščio Moksleivių Ateitininkų Studijų dienas. Dar nespėjus mašinoms sustoti, šokom lauk susitikti vėl su ilgai nematytais draugais. Suvažiavo moksleiviai iš Worcesterio, Bostono, Brocktono, New Haveno, New Yorko, Philadelphijos, Baltimorės ir Washingtono. Iš viso apie 40. Labai nustebom, pamatę svečius net iš Kanados: dalį Centro valdybos — pirm. Algį Puterį, vicepirm. Gabiją Juozapavičiūtę ir sekr. Laimą Gustainytę.

Tik spėjom pasisveikinti ir susipažinti tuoj prasidėjo dienos darbas. Kursų vadovas K. Kudžma supažindino su programa ir tvarka.

Pirmą paskaitą skaitė seselė Viktorija apie organizacinę veiklą ir užsiėmimus. Buvo iškelta daug naujų ir gražių minčių. Seselė aiškino, kad nariai turi būti sąmoningi ir turėti daugiau užsidegimo. Turime suprasti, kad ateitininkų veikla neužsibaigia su susirinkimu, bet turi tęstis 24 valandas į dieną. Gyvendami pasauly, turime eiti ir į pasaulį su savo veikla. Nariai patys ugdo save: skaito, rašo ir reiškia savo nuomones. Ieško būdų įgyvendinti ateitininkiškas idėjas savo gyvenime. Susipažinom su susirinkimų pobūdžiais: intelektualiniais, meniniais, žaismininiais ir protiniais. Kalbėdama apie stovyklas seselė pabrėžė, kad stovyklos centras yra stovyklautojas ir apie jį turi suktis visas stovyklos gyvenimas. Vadovai turi auklėt kitus, patys auklėtis ir visad išlaikyt prideramą stovyklos dvasią. Įdomus buvo seselės pasiūlymas — įvesti stovyklos knygą, į kurią stovyklautojai įrašytų savo prisiminimus. Knyga būtų perduodama iš metų į metus. Baigdama savo paskaitą, seselė Viktorija palygino mūsų veiklą su automobiliu. Mašina riedės tik tada, kai visi prisidės prie jos išlaikymo. Kiekvienas turime užsidegti ateitininkiška dvasia ir burti visus į bendrą veiklą.

Po trumpos pertraukos tęsėm kursų darbus. Sekančią paskaitą skaitė K. Kudžma. Jo tema — organizacijos administracija. Nagrinėta penki pagrindiniai administracijos pradai. Pirmas — veiklos planavimas. Šiam tikslui reikia galvoti ir nusistatyti gaires ateities veiklai. Svarbiausia nepamiršti atskirti planus nuo svajonių ir sukonkretinti veiklą, atsižvelgiant į laiką ir sąlygas. Antras pradas — pasirengimas ir organizavimas. Vadovas turi numatyti tinkamus žmones, kviestis juos patarimams ir skirstyti pareigas komisijoms. Vadovas turi gerai išaiškinti darbo tikslus ir apibrėžti pareigas. Nuolatinis ryšys tarp vadovo ir komisijų bei vadovo priežiūra yra labai svarbūs aspektai.

Centro valdyba su svečiais (iš kairės) A. Rugys, J. Gaila, L. Gustainytė, G. Juozapavičiūtė, A. Masionis, A. Puteris, ir I. Eivienė.

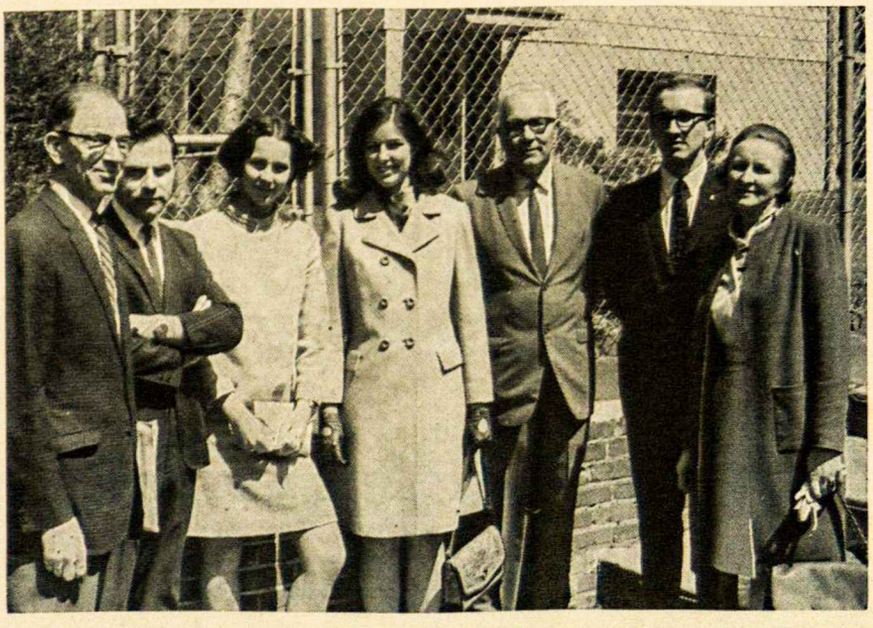

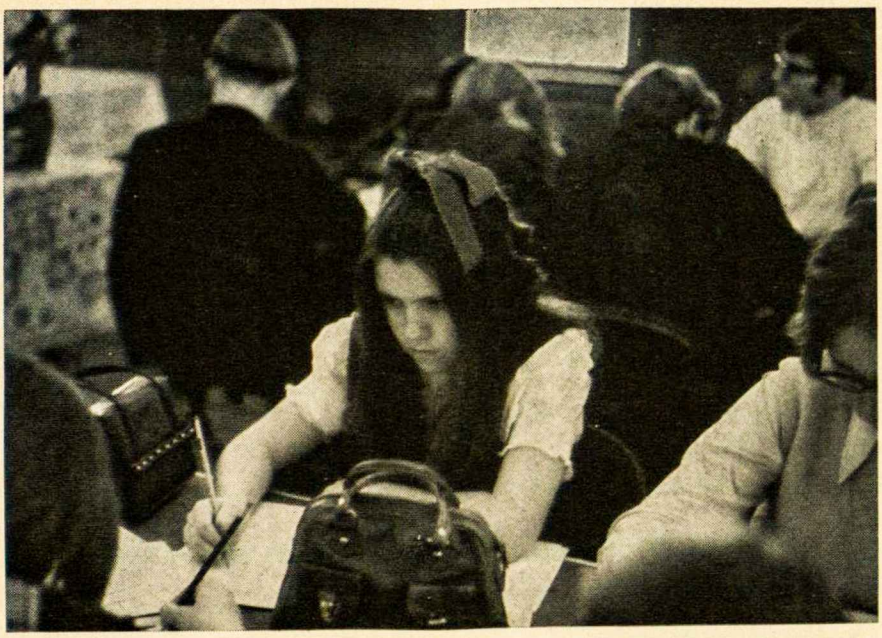

Bendrai paėmus ir gerai pagalvojus...

Trečias pradas — pats veiklos vykdymas. Veikla turi apimti visus narius ir reikalauja iš vadovo palaikyti nuolatinę veiklos iniciatyvą ir nuolat ją judinti. Vadovas turi būti tvirtas idealuose, pareigingas, energingas, talentingas, sukalbamas ir sugebantis visus suburti į vieną veiklos vienetą.

Ketvirtas pradas—veiklos kontrolė. Vadovas turi nuolat patikrinti veiklą pagal nustatytas taisykles. Reikia vengti ir per daug ir per mažai kontrolės.

Penktasis ir paskutinis veiklos uždavinys — organizacijos atstovavimas. Reikia ateitininkiją atstovauti visoje lietuvių bendruomenėje. Labai svarbu jungtis į bendrą darbą lietuviškumo ir katalikiškumo reikalais.

Šie penki apibūdinti veiklos brubžai sudaro ciklą, kuris mums moksleiviams yra labai svarbus, ruošiantis organizaciniam ir visuomeniniam darbui.

Baigiantis paskaitai mūsų nosis pradėjo kutenti iš virtuvės ateinantis kepsnių kvapas. Užtat greit skubėjome pietauti. Pasigardžiuodami atsigaivinome šeimininkių skaniai pagamintu paskaitų.

Po pietų vėl susirinkome į salę išklausyti paskutinių dviejų paskaitų.

V. Radzivanas mums kalbėjo apie iždo knygų vedimą. Jo siūlymai labai praktiški. Išdalino visiems tuščius iždo knygos puslapius ir mokė juos išpildyti ir grupuoti iždo informacijas. Išaiškino taip pat, kaip vesti narių mokesčio lapus.

Paskutinė dienos paskaita buvo A. Sabalio tema — Kuopos susirinkimas. Patarė daryti nemažiau 10 susirinkimų per metus. Jis patiekė "idealaus" susirinkimo darbotvarkę, susidedančią iš tokių dalių: pradžia (malda), užrašų — protokolo skaitymas, šv. Rašto skaitymas ir mastymas, ideologinė programa ir diskusijos, pasirengimas kitam susirinkimui, einamieji reikalai ir pabaiga. Visas susirinkimas turėtų neužsitęsti daugiau kaip 1 val. 30 min. Dėl ideologinės programos naudingiausiai būtų susidaryti visų metų programą, susidedančią iš 10 skirtingų temų. Reikia niekad neužmiršti, kad susirinkimas nariui lieka beprasmiškas, jeigu narys nieko naujo jame neišmoko.

Po sunkios, bet labai įdomios protinės mankštos visi nudžiugom gavę progos išjudinti sustingusias kojas. Tuojau po skanios vakarienės prasidėjo linksmavakaris — šokiai.

Sekmadienį organizuotai dalyvavome šv. Mišiose, kurias atnašavo kun. V. Dabušis. Po pusryčių vėl susirinkome į salę paskutiniam pokalbiui. Salvinija Gedvilaitė skaitė paskaitą apie jauno ateitininko misiją. Ateitininkas kaip modernus žmogus turi būti pilnai sąmoningas, rūpestingas rinkdamasis kelią į gyvenimą.

Po labai sklandžiai paskaitytos paskaitos įvyko užbaigiamasis posėdis. Atsisveikinimo žodžius tarė pedagogas A. Masionis, LB

Kursuose daug dirbom, bet nemažai ir valgėme.

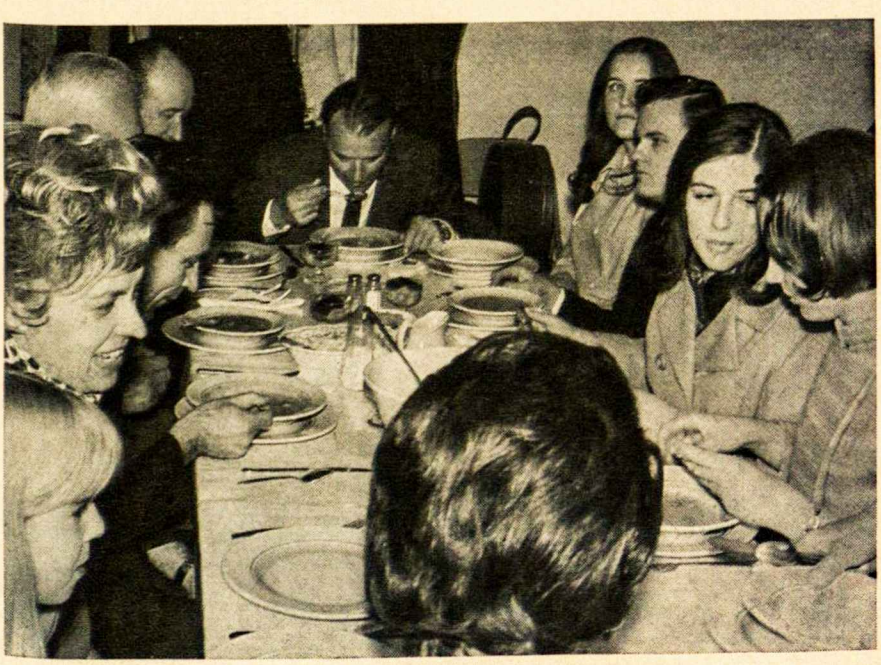

atstovas A. Rugys, MAS CV pirm. A. Puteris, Rytinės Apygardos pirm. J. Gaila ir kursų vadovas K. Kudžma. Su šiuo posėdžiu baigėsi dvi moksleiviams įspūdingos ir darbingos dienos. Skirstėmės namo, žadėdami vėl susitikti vasaros stovyklose.

Buvome labai dėkingi visiems, kurie prisidėjo prie šių kursų pravedimo: J. Gailai, K. Kudžmai, paskaitininkams už naujas ir įdomiai perduotas mintis, CV nariams, Kęst. Čižiūnui už nakvynių skirstymą, šeimininkėms už skanius valgius ir ypatinga padėka — kun. V. Dabušiui ir parapijos klebonui už tokį nuoširdų mūsų priėmimą.

Rimas Juzaitis

MAS pirmininkas bando nusirašyti uždavinį ir kursuose.

Įdomybės iš MAS kursų

Balandžio 12-13 dienomis įvyko MAS rytinio pakraščio kursai Pattersone. Kursų tema — veikimas.

Pirmiausiai, sesuo M. Viktorija, iš Putnamo, kalbėjo bendrai apie organizacinę veiklą. Gera seselė kalbėjo apie susirinkimų tipus, įdomias stovyklas, ir t.t. Iš visų tų pavyzdžių buvo galima šiaip taip iškrapštyti jos pagrindinį pranešimą: veikimas yra principų ir ideologijos įgyvendinimas. Ta mintis buvo to šeštadienio pati vertingiausia, nes po to nebuvo vertingų minčių. Po jos sekė trejetukas iš New Yorko.

P. Kęstutis Kudžma skaitė paskaitą: "Organizacinės administracijos pradai", kuri turėjo penkis pagrindinius punktus, ir kiekvienas punktas turėjo penkis punktukus, ir kiekvienas punktukas... Buvo labai kukliai suruošta paskaita — užrašus rašė visi. Bet kas paskui perskaitė tuos užrašus, tai visai kitas klausimas.

Po p. Kudžmos sekė inž. Vytas Radzivanas. Jis kalbėjo virš valandos apie kaip vesti pavyzdingai iždo knygas. Per jo paskaitą vieni žaidė, kiti miegojo, kiti, iš mandagumo, klausės. Aš esu girdėjęs Vytą kalbant kitur. Jis yra tikrai neblogas prelegentas, bet kas paskyrė jam tą temą, tikrai turėtų gauti kokią nors premiją.

Paskutinis tos dienos kalbėtojas buvo inž. Antanas Sabalis— visų žinomas šio žurnalo buvęs redaktorius. P. Sabalis yra, turbūt, ateitininkuose įdomiausias kalbėtojas. Asmeniškai, aš galėčiau jo klausytis apie ką jis bekalbėtų. Jo tema — kokie turėtų būti kuopų susirinkimai.

Pasiklausęs šių paskaitų norėjau žinoti kodėl jos buvo tokios lengvas — nereikėjo galvoti, nereikėjo diskutuoti. Atsakymas toks: Dainavoje (ideologiniuose kursuose) išmokot kodėl reikia veikti, o čia išmokot kaip veikti. Suskaičiavau draugus iš Dainavos. Mūsų buvo devyni. Reiškia, apie 70 proc. kursantų išmoko kaip veikti, bet nežinojo kodėl. Goethe yra pasakęs: "There is nothing more fearful than ignorance in action".

Tiesa, dar sekmadienį Salvinija Gedvilaitė kalbėjo: "Jauno Ateitininko Misija", kuri visiems labai patiko, nes davė mums bent apie ką pagalvoti.

Parvažiavęs pasikalbėjau su draugais. Bendrai, mūsų pasiūlymai ir pageidavimai yra tokie:

—Neberuošti bendrų organizacinių kursų. Mes norim padirbėti, palavinti protą, įsitikinti. Mes norim ideologijos.

—Ruošti organizacinius kursus veiklos metų pradžioje, kuriose dalyvautų tik naujai išrinktos kuopų valdybos.

—Būtinai iškelti kursus iš Pattersono. Kun. Dabušis, mūsų šeimininkas, visus gražiai priėmė, bet ten nėra nei nuotaikos, nei sąlygų, suruošti prasmingiems kursams. Visi laukiam Putnamo "Neringos".

Studentų Sąjungos naujai priimtas šūkis — "Stebėti, spręsti, ir pagaliau veikti!" Šių kursų organizatoriai pamiršo, kad be stebėjimo, ir be sprendimo, veikimas yra beprasmiškas.

Kritikas

O visdėlto turėjome laiko ir atsipūsti...

VYSKUPO BRAZIO KUOPA RACINE, WISCONSIN

Vyskupo Brazio moksleivių kuopą sudaro trijų miestų Waukegan, Racine ir Kenoshos jaunimas. 1968-1969 m. į kuopos valdybą buvo išrinkti šie nariai: pirmininkė — Bronė Pliuraitė, vicepirm. — Rimas Kuliavas, sekretorė — Onutė Milišauskaitė, iždininkas — Antanas Milišauskas, socialinių reikalų direktorė — Bernadeta Braciutė.

Į MAS Nepaprastą Suvažiavimą ir žiemos kursus, Dainavon buvo nuvykusios šios atstovės: Bronė Pliuraitė ir Bernadeta Braciutė. Sugrįžusios su atnaujintom idėjom, bandė išjudint kuopą gyvesnei veiklai.

Šiais metais, visi, dvylika kuopelės narių, kruopščiai ruošiasi egzaminams ir iškilmingai įžodžio šventei, kurią numatyta gegužės 17 — 18 d. Šv. Baltramiejaus parapijoj, Waukegane. Taip pat, kuopa žada dalyvauti Toronto bei Chicagos metinėse šventėse.

Kadangi visi kuopos nariai priklauso "Bijūno" šokėjų grupei, kuriai vadovauja kuopos globėjas Stasys Milašius, tai susirinkimai vyksta dažniausiai po šokių repeticijų. Kuopa dažnai yra kviečiama išpildyti programas ne tik savųjų tarpe, bet ir amerikiečių. Neperseniai, Milwaukee tautų pasirodyme Bijūnas pateko į laimėtojų eiles. Be to, šokėjai buvo gražiai įvertinti Wisconsin gubernatoriaus, kuris juos pasikvietė atlikti dalį programos inauguracijos baliuje.

je.

Bernadeta Braciutė

Diskusijos tęsiasi ir prie pietų stalo.

NUO ADMINISTRACIJOS STALO

Garbės prenumeratas po 10 dol. atsiuntė: Dr. J. Balčiūnas, Strasburg, Ohio; Kun. K. Balčys, Amsterdam, N.Y.; A. Balčytis, Chicago, Ill.; Vysk. V. Brizgys, Chicago, Ill.; Kun. V. Dabušis, Patterson, N.J.; Kun. P. Dilys, Chicago, Ill.; Kun. J. Grabys, Albany, N.Y.; Č. Grincevičius, Cicero, Ill.; Ir. ir A Ivaškai, Monroe, Conn.; Kun. J. Juodeika, Deming, N. Mexico; Kun. V. Karalevičius, Jersey City, N. J.; O. Norvilienė, Monroe, Mich.; Kun. J. Panavas, Merrillville, Ind.; Dr. J. Pikūnas, Detroit, Mich.; A. Polikaitis, Los Angeles, Calif.; Kun. J. Pragulbickas, Elizabeth, N.J.; M. Šaulienė, Paterson, N.J.; Kun. K. Širvaitis, Newtown, Pa.; Ib. Skeivys, Richmond Hill, N.Y.; E. Sužiedelis, Brockton, Mass.; Alg. Tamašauskas, Waukegan, Ill.; Kan. M. Vaitkus, Peace Dale, R.I.; Dr. K. Valiūnas, New Rochelle, N.Y.; A. Viliušis, Chicago, Ill.; J. Žadeikis, Chicago, Ill.

Aukojo ATEIČIAI paremti: Kun. V. Dabušis, Patterson, N.J.; 25.00; A. Puteris, Toronto, Ontario, 10.00; K. Kaknevičius, Toronto, Ontario; A. Lukoševičiūtė, Grand Rapids, Mich.; Kun. P. Pacevičius, London, Ontario; Kun. J. Pragulbickas, Elizabeth, N. J.; P. Razgaitis, Cleveland, Ohio, 5.00; Dr. S. Balys, Grand Rapids, Mich.; P. Turūta, Grand Rapids, Mich. 3.00; P. Ažuolas, Brooklyn, N.Y.; I. Mališka, Montreal, Quebec; P. Melnikas, Taylor, Mich.; Tėv. A. Prakapas, Toronto, Ontario, 2.00; J. Buitkus, Detroit, Mich.; B. Graužinis, Los Angeles, Calif.; P. Gruodis, Chicago, Ill.; J. Jonaitytė, Grand Rapids, Mich.; B. Krokys, Rochester, N. Y.; A. Kuolas, Toronto, Ontario; R. Motiejūnaitė, Los Angeles, Calif.; E. Vilimas, Chicago, Ill., 1.00.

Apmokėjo ATEITIES prenumeratą siuntinėjamą užsienio moksleivijai: Kun. V. Dabušis, Patterson, N.J., 15.00; Kun. J. Pragulbickas, Elizabeth, N.J., 10.00; A. Valavičius, Chicago, Ill., 9.00; Kun. V. Karalevičius, Jersey City, N.J., 5.00; Dr. J. Pikūnas, Detroit, Mich., 5.00; D. Staniškis, Cleveland, Ohio, 5.00; V. Volertas, Delran, N.J., 5.00; P. Ažuolas, Brooklyn, N.Y., 1.00; B. Gražinis, Los Angeles, Calif., 1.00; Pr. Pauliukonis, Worcester, Mass., 1.00.

Už garbės prenumeratas bei aukas nuoširdžiai dėkoja

ATEITIES Administracija

ALp(LKA)1786
1969, Nr.4

90.725.7